

ADVENT SZEMLE

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁRÓKNAK 2026. OKTÓBER

Szilárd alapunk a Biblia
Célunk a misszió

IMAHETI ÁHÍTATOK
2026. DECEMBER 4-12.

TARTALOM

- 1 BEVEZETÉS**
Eton Köhler
Térden a végső mozgalomért
- 2 ÜZENET A 2026-OS KÜLÖNLEGES IMAHETI ADOMÁNYGYŰJTÉSHEZ**
Karine Elvidin
- 3 PÉNTEK**
Aurel Neațu
Jelenvaló igazság
- 7 SZOMBAT DÉLELŐTT**
Eton Köhler
Szilárd alapunk a biblia
- 10 SZOMBAT DÉLUTÁN**
Georgel Pîrlitu
Az oltár tüze
- 13 VASÁRNAP**
Shawn Boonstra
Ne csak olvasd a Bibliát!
- 16 HÉTFŐ**
Shawn Boonstra
Az üzenet, amelyre a világnak még mindig szüksége van
- 19 KEDD**
Shawn Boonstra
Hitvallásunk arca
- 22 SZERDA**
Shawn Boonstra
A Szentlélek valódi munkája

2026. OKTÓBER

- 26 CSÜTÖRTÖK**
Shawn Boonstra
Nem a lelkész feladata
- 29 PÉNTEK**
Shawn Boonstra
Kánaán határán
- 32 SZOMBAT DÉLELŐTT**
Ellen G. White
Amíg Jézus vissza nem tér
- 36 SZOMBAT DÉLUTÁN**
Ioan-Alin Feier
Nyisd meg a Könyvet!
- 39 TÖRTÉNETEK GYERMEKEKNEK**
Abigail Duman

Az imahét olvasmányainak fő szerzője SHAWN BOONSTRA, az *Adventist Review* társszerkesztője. Boonstra a kanadai Brit Columbiában nőtt fel, fiatal felnőttként lett adventista, majd nem sokkal később biblioktató. Ezt végül évtizedeken át tartó lelképásztori szolgálat, nyilvános evangelizációk és digitális missziós munka követte. Boonstra és felesége, Jean szolgálata több tízezer ember bekerítkezéséhez járult hozzá. Korábban előadóként és igazgatóként is dolgozott a kanadai It Is Written, valamint a nemzetközi It Is Written International szervezeteknél. 2013 és 2025 között a Voice of Prophecy-nél látott el hasonló szolgálatot, világszéles hallgatóságot érve el ezzel.

2026. OKTÓBER. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja.

Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Ioan Feier, Claudiu Gășman, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Vlad Bogdan; Különleges munkatársak Valentin Filimon, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Fordítók Cserpán Ádám, Papp Andrea, Zakariás Loránd; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szócs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107; E-mail adventszemle@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Editura Viața și Sănătate, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 00 20

TÉRDEN A VÉGSŐ MOZGALOMÉRT

*Az imádság olyan utakat nyit meg,
amelyeket egyetlen stratégia sem biztosíthat.*

Egyházunkban szerte a világon most kezdődik az éves imahét. Nem lassítunk, csak rendezzük sorainkat. Elsőbbséget adunk annak, ami fenntart, és ami elindít minket. Minden kontinensen, kultúrától függetlenül visszatérünk ahhoz az alaphoz, amely meghatároz minket, ahhoz a küldetéshez, amely mindannyiunkat hajt. Imaheti témánk címe, „Szilárd alapunk a Biblia, célunk a misszió” nem szezonális mottó, hanem egy profetikus időben élő nép identitása.

A Biblia mint szilárd alap azt jelenti, hogy ott állunk, ahol Krisztus áll. „Szenteld meg őket a te igazságoddal: a te Igéd igazság” (Jn 17:17). Míg különböző vélemények versengenek a figyelemért, a Szentírás megerősíti meggyőződésünket. Amikor bizonytalanság vesz körül minket, hitünk megszilárdul. Formálja a jellemünket, és megtisztítja céljainkat. Az Isten Igéjében gyökerező egyház nem sodródik az irányzatokkal, és nem adja meg magát a zűrzavarnak, hanem mindenekelőtt a mennyre hallgat. Térdre borul, mielőtt megszólal.

A megalapozottság azonban mozgásra készítet. A misszió mint cél azt jelenti, hogy magunkévá tesszük létezésünk okát. „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket” (Mt 28:19). Az egyháznak soha nem az volt az elhívása, hogy megőrizze a kényelmet; arra kapott megbízatást, hogy a reményt hirdesse. Ahol akadályok vannak, ott az emberek térdre borulnak. Az imádság olyan utakat nyit meg, amelyeket egyetlen stratégia sem biztosíthat. Ahol emberek vannak, ott elhívás is van. Minden város, minden nyelv, minden lakóközösség egy meghívás a szolgálatra és a bizonyságtételre.

Az imádság táplálja ezt a szükségét. Az evangélium terjedése nem az erőforrásokkal kezdődik, hanem önmagunk átadásával. Mielőtt programokat szerveznénk, szenteljük meg szívünket. Mielőtt terveket hirdetnénk, erősítsük meg közbenjárásunkat. A történelem azt mutatja, hogy amikor Isten népe imádkozik, a misszió felgyorsul. A Szentlélek erőt ad, ajtók nyílnak meg, és bátorságunk növekszik.

Ez az imahét tehát nem pihenő, hanem felkészülés. Visszatérés az erő és a tisztánlátás Forrásához. A világnak nem egy figyelmetlen és zavarodott egyházra van szüksége. A világnak hűséges egyházra van szüksége, melynek gyökere mélyre nyúlik, befolyása pedig széles körben terjed.

Kérjük Istent, hogy ezen a héten imáink erősítsék hitünk alapjait és szélesítsék látókörminket mindaddig, míg minden ember meg nem hallja az evangéliumot, és Krisztus vissza nem tér nagy dicsőségben!

Maranatha!

ERTÓN KÖHLER,
a Hetednapos Adventista Egyház Generál
Konferenciájának
elnöke

Üzenet a 2026-os különleges imaheti adománygyűjtéshez

Ha megkérnélek, hogy szánjatok néhány másodpercet arra, hogy végiggondoljátok, mit tettetek ezen a héten, amivel Isten országának ügyét szolgáltátok, mit mondanátok? Ne egyszerűen olyan tevékenységre gondoljátok, amit a saját szakterületeteken végeztetek, vagy olyan feladatra, amit a gyülekezet bízott rátok. Olyan tevékenység legyen, amivel Isten személyesen bízott meg titeket, és ami jelentőséggel bír az Ő országa számára.

Mindennap szüntelenül bombáznak minket a tömegkommunikációs eszközök üzenetei, a reklámok és a legkülönbözőbb hírek. Figyelmünk könnyen szertefoszlik a kötelességeink és sürgős teendőink között. Emberileg a szemünket lényeges szervnek tekintjük a tájékozódás szempontjából, de mi történik, ha éppen a látásunk miatt veszünk rossz irányt?

Jézus szavai által a Biblia arra hív minket, hogy gondoljuk át a szem valódi szerepét az életünkben. „A test lámpása a szem. Ha azért a te szemed tiszta, a te egész tested világos lesz. Ha pedig a te szemed gonosz, a te egész tested sötét lesz. Ha azért a benned lévő világosság sötétség: mekkora akkor a sötétség?” (Mt 6:22–23).

A Szentírásban több mint 1500 alkalommal találkozunk a „szem” kifejezéssel, amely ugyanúgy lehet áldás, mint átok forrása. A „szem” bibliai jelentése egyértelműen túlmutat a testi funkcióján, és mély spirituális tartalmat hordoz: magában foglalja mindazt, ami rajta keresztül bejuthat a lélekbe, ahogyan azt is, ami általa a lélekből kisugározhat. A szem a lelki ébredés központja, nyitott kapu a lélek felé. Amikor Jézus a Hegyi beszédben a szemről beszél, arra figyelmeztet bennünket, hogy nem mindegy, merre irányítjuk a tekintetünket. Attól függően, mire szegezzük a szemünket, az világosság vagy sötétség forrásává válhat számunkra.

Az adventista misszió világméretű szolgálat, amely férfiakat és nőket egyaránt arra hív, hogy különböző területeken szolgáljanak szerte a világon: oktatási és egészség-

ügyi szolgálatokban, bibliai tanulmányok és írástudást segítő programok által, fejlesztési és humanitárius tevékenységekben, gyülekezetek alapításában, valamint vezetők képzésében (www.adventistmission.org). Lehet, hogy nekünk nem adatik meg személyesen átélnünk egy ilyen életet megváltoztató tapasztalatot, adományainkkal azonban mi is részeseivé válhatunk ennek a munkának. Anyagi támogatásunk olyan segítő kézvé válhat, mely lehetővé teszi mások számára, hogy megvalósítsák mindazt, amire mi magunk talán nem kapunk lehetőséget.

Kilenc évvel ezelőtt, amikor egyháztérületem Imádsági Osztályának igazgatójaként szolgáltam, Isten a következő látomást adta nekem: „Az imádságnak nincsenek korlátai, hacsak nem azok, amelyeket mi magunk szabunk meg.” Álljunk meg most egy pillanatra, és imádkozzunk a 2026-os imahét adományaiért! Ellen G. White emlékeztet bennünket: „Mindenkinek, aki Krisztus szeretetének, igazságának és békéjének országát választja, és azt minden egyéb érdek fölé helyezi, az minden olyan áldásban részesül, amire az életében szüksége van” (*Jézus élete*, 31. fejezet, 313. o., [az eredeti kiadás szerint]). Mire irányítjuk a tekintetünket, amikor felajánljuk adományainkat a 2026-os imahét alkalmával, és Istent helyezzük életünkben az első helyre?

Misszióterületeink hatalmasak, igényeink valóságok, az Isten által felkínált lehetőségek azonban sokkal nagyobbak ezeknél, miközben azzal a kiváltsággal rendelkezünk, hogy együtt vehetünk részt ebben a küldetésben Azzal, Aki „véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhet, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk” (Ef 3:20). Ámen!

Kérjük Istent, hogy ajándékozzon meg bennünket testi és lelki látással, hogy ezen az imahéten – és azután is – támogathassuk a világméretű missziót!

Isten áldjon meg benneteket gazdagon!

KARINE ELOIDIN, a Francia-Belga-Luxemburgi Unió kincstárnoka

Jelenvaló IGAZSÁG

„SZENTELD MEG ŐKET A TE IGAZSÁGODDAL:
A TE IGÉD IGAZSÁG” (Jn 17:17).

A Biblia régi könyv, ennek ellenére továbbra is elképesztő aktualitással bír a 21. század embere számára, nem azért, mert körülünk technológiáiról értekezik, hanem mert azokról az alapvető dolgokról beszél, amelyek mindvégig változatlanok maradtak: az emberi szívről, valamint a jó és a rossz, az igazság és a hazugság, a félelem és a remény, a bűntudat és a megbocsátás, az élet és a halál közötti küzdelemről.

A világ gyors ütemben változik. Ami tegnap még lehetetlennek tűnt, ma már megszokott, ami ma biztosnak látszik, az holnapra már elavul. Ezen instabilitás közepette azonban van valami állandó: „Istenünk beszéde mindörökké megmarad!” (Ézs 40:8).

A Biblia időszerűsége nem újdonságában, hanem az igazságában rejlik. Nem változik a generációk tetszése szerint, inkább minden nemzedéknek vissza kell térnie hozzá, hogy megértse önnön azonosságát, helyzetét és haladásának irányát.

Örökkévaló evangélium és jelenvaló igazság

Fontosnak tartom, hogy a Jelenések 14-ben szereplő hármass angyal üzenet az „örökkévaló evangélium” kifejezéssel kezdődik. A figyelmeztetések – Babilon, a fenevad és annak bélyege – előtt az evangélium angyal hírnöke jelenik meg előttünk. A végső üzenet nem a félelemmel, hanem a jó hírrel kezdődik. Isten, a világ Teremtője szeret minket, és Jézus Krisztuson keresztül visszahív minket magához.

Az evangélium örök, de egy adott nemzedéknek hirdettetik, egy adott történelmi

korban. Itt találkozunk azzal, amit a Biblia „jelenvaló igazságnak” nevez (2Pt 1:12). Ez a kifejezés nem azt jelenti, hogy az igazság változik. Ellenkezőleg: Isten igazsága változatlan és örök, de az üzenet egyes részei a történelem egy bizonyos szakaszában különös jelentőséget nyernek.

Noé korában a jelenvaló igazság egyben azt is jelentette, hogy be kell lépni a bárkába, Keresztelő János idején pedig ezt: „Készítsétek az Úrnak útját!”. Az apostolok számára a jelenvaló igazság a keresztre feszített és feltámadt Krisztus hirdetése volt. Ezek az üzenetek nem semmisítették meg a korábbi igazságokat, hanem megmutatták, mit várt el Isten a híveitől az üdvtörténet egy bizonyos szakaszában.

A végidőkre vonatkozóan úgy véljük, különösen szépen fejezi ki a jelenvaló igazságot a Jelenések 14:6–12-ben lejegyzett hármass angyal üzenet. Ha ezen az igei szakaszon keresztül tekintünk a világra, felfedezzük, mennyire aktuális a Biblia.

„Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget!”

Az első angyal „hangos szóval” hirdeti: „Féljétek az Istent, és Néki adjatok dicsőséget, mert eljött az Ő ítéletének órája” (Jel 14:7). Ez a felhívás egy olyan világnak szól, amely egyre inkább az embert helyezi a létezés középpontjába. A „Féljétek az Istent!” azt jelenti, hogy újra elismerjük Őt Istenként, a legfőbb helyet szánjuk Neki, valamint jelenlétének és hatalmának tudatában élünk.

Több információhoz férünk hozzá, mint bármikor. Pár másodperc alatt megkaphat-

juk azokat a válaszokat, amelyekért régen napokig kellett kutatnunk. A mesterséges intelligencia képes szövegeket, képeket és zenét generálni, és egyre meggyőzőbben utánozza az emberi gondolkodást. Egyetlen technológia sem tud azonban helyettünk válaszolni az alapvető kérdésre: Kié az utolsó szó az életemet illetően?

Az első angyal a Teremtőhöz irányít minket: „Imádjátok Azt, Aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait!”. A nyelvezet közvetlenül a szombat parancsolatára utal. Ebben az emberközpontú világban Isten arra kér minket, hogy Isten teremtettségére emlékezzünk.

A szombat így rendkívül aktuális bizonyosságtétellé válik. Minden héten kijelentjük, hogy nem mi teremtettük magunkat, nem mi rendelkezünk teljes mértékben az életünk felett, és értékünket nem az határozza meg, hogy mit állítunk elő, mit birtoklunk vagy milyen eredményeket érünk el. Értékünk abból fakad, hogy Isten teremtett és Krisztus váltott meg minket.

Az imádatra hívás egyben felelősségre hívás is. Az angyal szózatának motivációja a következő: „Eljött az Ő ítéletének órája.” Az életnek erkölcsi célja van. Döntéseink fontosak, és Isten komolyan veszi, hogy mit teszünk a kapott világossággal. Az ítélet azonban nem rossz hír annak, aki Krisztusba veti bizalmát. Ítélnék egyben a Megváltónk is.

„Leomlott, leomlott Babilon”

A második angyal hirdeti: „Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város!” (Jel 14:8).

Babilon a zűrzavarra emlékeztet, Jelenések könyvében pedig egy olyan vallási rendszerre utal, amely összekeveri az igazságot és a hamisság elemeit, Isten hatalmát az ember hatalmával. „A pápaság hitehagyó lett, tehát pontosan az történt, amit a prófécia előrevetített (2Thessz 2:3–4)” (Ellen White: *A nagy küzdelem*, 571. o.).

Nehéz ennél aktuálisabb üzenetet elképzelni ma. Korunk generációjának paradoxona az, hogy a rengeteg hozzáférhető információ és ismeret ellenére nem fel-

tétlenül könnyebb megkülönböztetni az igazságot a hamisságtól. A zavarodottság ugyanolyan ütemben növekszik, mint az információk mennyisége. Rengeteg vélemény áll rendelkezésünkre, de hiányoznak a helyes megkülönböztetés kritériumai.

Információkkal terhelt világban élünk, amely azokból az elemekből épül fel, amelyeket megszokásból követünk. Saját online életterünk az algoritmusok által rögzült gondolkodásmódon alapszik. Az algoritmusok tudják, mit akarunk hallani, és folyamatosan azt kínálják, ami tetszik nekünk. Az értelmezések modern Babilonjában a Biblia biztos pont számunkra, ezért kell visszatérnünk a Szentíráshoz. Nem minden vallási üzenet igaz, csak mert Isten nevére hivatkozik, és nem minden lelki tapasztalat származik Istentől. Az igazság nem a többségi szavazat révén válik igazsággá.

A 2024-es imahét alkalmából írt cikkemben feltettem a kérdést: Mit tennénk, ha már nem férnénk hozzá a Bibliánkhoz, kedvenc alkalmazásunkhoz vagy azokhoz a személyekhez, akiktől tanácsot kérhetnénk? A kérdés egyre aktuálisabbá válik. Milyen mértékben vált a Biblia lényünk részévé?

Kit imádunk?

A harmadik angyal üzenetének a legsúlyosabb a hangvétele. Ünnepelesen figyelmeztet a fenevad imádatának és képe és bélyege elfogadásának veszélyére (Jel 14:9–12). A nagy küzdelem végső szakaszában a vita középpontjában nem a gazdaság vagy a politika áll, hanem az imádat. Az első angyal kijelenti: „Imádjátok a Teremtőt!” A harmadik pedig így szól: „Ne imádjátok a fenevadat!”

A Jelenésekben a fenevad bélyege szemben áll Isten pecsétjével. A homlok az elmét, a meggyőződést, a tudatos döntést jelképezi; a kéz pedig a tettekre és a viselkedésre utal. A végső küzdelemben nem csupán egy külső jel elfogadásáról van szó, hanem a hűségről. Kinek engedjük meg, hogy alakítsa gondolkodásunkat? Milyen hatóság vagy tekintély akarata szerint éljük az életünket? Kié

az utolsó szó, amikor Isten parancsa szembehelyezkedik a társadalmi nyomással?

Hiba lenne a harmadik angyal üzenetét pusztán a technológiára, a gazdaságra vagy az ellenőrzési mechanizmusokra vonatkozó spekulációkra redukálni. Ezek ugyan a nyomás gyakorlásának eszközeivé válhatnak, de a prófécia középpontjában az imádat áll. Jelenések 13. és 14. fejezete két embercsoportot mutat be: azokat, akik Istenhez tartoznak, és azokat, akik egy rivális hatalom mellett kötelezték el magukat. A végső konfliktus mindenekelőtt a hűség konfliktusa. Ellen G. White így ír erről:

„Lesz idő, amikor a vasárnapot törvény teszi kötelezővé, és a világ látni fogja, melyik az igazi szombat. Ha valaki akkor szegi meg Isten törvényét, hogy olyan parancsnak engedelmeskedjen, amely csak Róma tekintélyének bélyegét viseli magán, azzal a pápaságot Isten fölé helyezi. [...] Ez azonban csak akkor lesz aktuális, amikor a kérdés világosan feltárul az emberek előtt, és választaniuk kell Isten törvénye és az emberi rendelkezések között. Aki ekkor is a törvényszegés mellett dönt, az felveszi a »fenevad bélyegét« (A nagy küzdelem, 449. o.).

Kié a lelkiismeretem? Ki határozza meg, hogy mi a jó és mi a rossz? Kinek a döntése a mérvadó, amikor Isten parancsa szembe szegül a többség nyomásával?

E kérdések miatt releváns ma Jelenések 14. fejezete. A Biblia nem engedi, hogy a hitet csupán személyes preferenciává redukáljuk az élet békés időszakában. A hit hűséget követel, s a végső válságra való felkészülés nem a krízis bekövetkeztének napján kezdődik, hanem már ma, látszólag jelentéktelen döntéseken keresztül, amelyek által megtanuljuk, hogy Isten hangját minden más hangnál fontosabbnak tartjuk.

Az Ige népe

A legkomolyabb figyelmeztetés után következik Isten népének egyik legrövidebb és legszebb jellemzése: „Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét” (Jel

14:12). A jelenvaló igazság nem ijedt, az utolsó események víziója miatt dermedt embereket, hanem hitben állhatatos keresztényeket formál, akik megtartják Isten parancsolatait, és hűségesek az Úr Jézushoz.

Az engedelmesség és a hit útja egy. Nem azért engedelmeskedünk a parancsolatoknak, hogy elnyerjük az üdvösséget, hanem mert Krisztus szeretete meghódított minket. Az Úr Jézusba vetett hit képessé tesz bennünket arra, hogy akkor is hűségesek maradjunk Hozzá, amikor az engedelmeségnek ára van. A vég idején Isten olyan embereket keres, akik megértik a próféciákat, s akiknek jellemét átformálta az evangélium.

Ebben látom az egyik legnagyobb kihívást számunkra, hetednap adventisták számára. Nem elég csupán megérteni és értelmezni a három angyal üzeneteit. Olyan hívőkké kell válnunk, akik a harmadik angyal leírásában szerepelnek. Lehetünk a jövődölések alapos ismerői, mégsem rendelkezünk a szentek békességes tűrésével. Lehet, hogy betartjuk a parancsolatokat, mégsem tükrözzük az Úr Jézus jellemét. Lehet, hogy úgy beszélünk a jelenvaló igazságról, hogy az igazság nincs is jelen az életünkben.

Még ma nyissuk meg Bibliánkat!

A mai világ egyik legnagyobb kockázata nem az, hogy a Bibliát támadhatják vagy betilthatják. Van ennél rejtettebb fenyegetés: a Bibliának továbbra is kiemelt helye és szerepe van, de nem tanulmányozzák; kinyomtatják és védik, de nem értik meg; a hívők magukkal viszik az imaházba, de hétfőtől péntekig nem játszik szerepet a döntéseikben. Határozottan kijelenthetjük, hogy a Biblia Isten ihletett Igéje, véleményünket mégis inkább a telefonunkból olvasottakból formáljuk, és nem a Szentírásból.

Adventista örökségünk része, hogy kitüntetett tisztelettel bánunk a Bibliánkkal, például semmit sem teszünk rá a könyvespolcon. Ez a gesztus azt a meggyőződésünket fejezi ki, hogy az Igének minden más szó felett kell állnia. Ma a veszély nem annyira abban rejlik, hogy egy másik könyv

vet teszünk a Bibliára, mint inkább abban, hogy saját véleményünket, kultúránkat, preferenciáinkat vagy az egyre hangosabb világ hangjait részesítjük előnyben.

Megkérek mindenkit, hogy válaszoljon az alábbi kérdésekre, melyek mélyebbre hatolnak, mint az, hogy „hiszek-e a Bibliában?”. Kérdezzük meg magunktól: személyesen szól hozzám a Biblia? Kijavítja helytelen gondolkodásomat? Megváltoztatja rossz döntéseimet? Átalakítja bűnös jellememet? Táplálja reményemet? Minden nap közelebb vezet Jézus Krisztushoz?

Egy hangon hirdetjük: Jézus visszajön!

A Biblia aktuális, mert a Biblia Istene is aktuális. Központjában Jézus Krisztus áll, „aki tegnap és ma és örökké ugyanaz” (Zsid 13:8), és hamarosan újra eljön a Földre.

Az előttünk álló évben újabb okunk van az örömhír hirdetésére. Jézus Krisztus keresztségének kétezredik évfordulóján a világszéles Adventista Egyház a „**OneVoice27**” kezdeményezés keretében arra hív minket, hogy egyetlen üzenetben egyesítsük a hangunkat: Jézus Krisztus visszatér!

Ő, aki belépett a Jordán vizébe, hogy megkezdjé nyilvános szolgálatát, gyógyított, prédikált, meghalt és feltámadt értünk, eljön újra, hogy magával vigyen minket. Ígérete megtört világunk számára rendkívüli: „Íme, mindent újjá teszek” (Jel 21:5).

Ez lesz a következő időszakban a miszsiós feladatunk. Nem csupán a lelkészek, evangélisták vagy szónokok hivatottak hirdetni az Úr második eljövetelét. Minden adventista a maga módján megteheti ezt, egyesek a szószékről, mások szomszédokkal folytatott beszélgetések során, megint mások barátoknak ajándékozott könyvekkel, üzenetekkel, jó cselekedetekkel és hiteles keresztény életvitellel, amelyben az emberek megláthatják Krisztus jellemét.

A „**OneVoice27**” projekt nem azt feltételezi, hogy mindannyian ugyanúgy beszéljünk, hanem hogy különböző adottságaink, tapasztalataink és körülményeink által ugyanazt a reményt hirdessük. Nincs

ennél idősebb üzenet napjainkban! Az első angyal visszahív minket a Teremtőhöz, a második felszólít, hogy hagyjunk magunk mögött minden hamisítványt, a harmadik pedig arra kér, hogy maradjunk hűségesek Krisztushoz. Minden felhívás ugyanabban a valóságban konvergál: hamarosan találkozni fogunk az Úr Jézussal!

Talán nem tehetünk meg mindent az evangéliumért, de mindannyian tehetünk valamit. Lehet, hogy nem tudunk mindenkiel beszélni, de egy emberrel biztosan beszélhetünk. A jelenvaló igazságot nem csupán azért kaptuk, hogy megismerjük, hanem hogy tovább is adjuk másoknak.

Az Ige mindenké felett

Adjuk vissza a Szentírásnak az őt megillető helyet! Ne elégedjünk meg azzal, hogy ott van a könyvespolcunkon, legyen az elménkben és a szívünkben is! Olvassuk, tanulmányozzuk, jegyezzük és mindenké előtt éljük meg! A hármass angyali üzenet Isten napjainkban szóló felhívása: imádd a Teremtőt; lépj ki minden olyan rendszerből, amely Őt helyettesíti, és maradj hűséges Jézushoz, bármilyen áron; majd menj, és mondd el másoknak is, hogy a **Megváltó visszatér, és mindent újjá fog teremteni!**

Egy olyan világban, amelyben látszólag minden alku tárgyát képezheti, Isten egy változhatatlan Igét hagyott ránk (Ézs 40:8). Ez a jelenvaló igazság, ez a reményünk, és ez az az üzenet, amelyet küldetésünk hirdetni a világnak. 🦋

Elmélkedésre szánt kérdések:

1. Valójában milyen szerepet játszik a Biblia a mindennapi döntéseimben?
2. Hogyan tükrözi az életem, hogy az Úr Jézushoz tartozom, és úgy döntöttem, hűséges maradok hozzá?
3. Kinek tudnám elmondani az örömhírt, hogy Jézus visszajön és mindent újjá terem?

AUREL NEAȚU, a Romániai Unió elnöke

SZILÁRD ALAPUNK A BIBLIA

Megingathatatlan sarokköviünk

„Szilárd alapunk a Biblia, célunk a misszió” – ez több, mint egyszerű szlogen. Iránytű, mely ebben a döntő időben az adventista mozgalmat vezeti. Míg a világ a változó meggyőződések tengerén sodródik, a globális maradék egyház csak akkor állhat szilárdan, ha Isten Igéjének örök alapjához rögzíti magát.

Bizonytalan világban élünk. A határok változnak, az igazságokat átnevezik, az értékek pedig elveszítik alapjaikat. A kétség esője szüntelenül ömlik, a posztigazság folyamai elárasztják a milliárdnyi képernyőt, a relativizmus szelei pedig a közöny hurrikánjává erősödnek. A bizonytalanságnak e lavinája közepette elkerülhetetlenül felmerül egy kérdés: van-e bármi, ami nem változik? Van-e olyan alap, amely biztonságos marad?

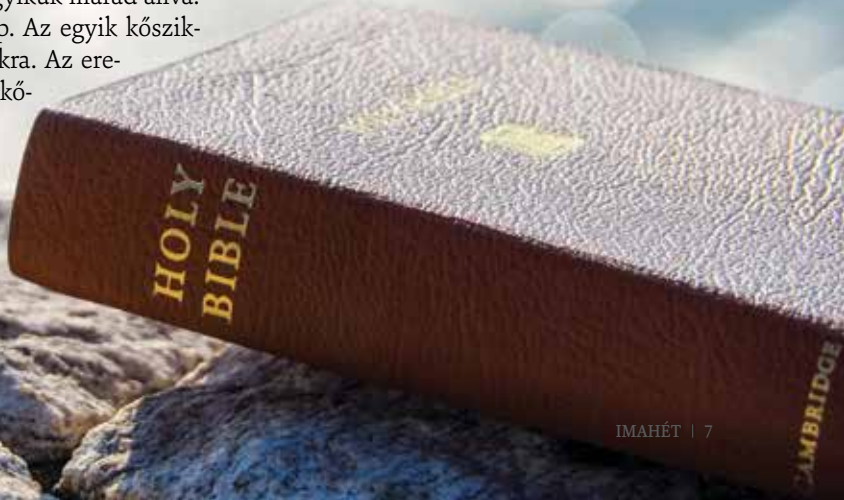
Jézus teljes egyértelműséggel válaszol. Máté 7:24–27-ben két házépítő történetét meséli el – az egyik bölcs, a másik bolond. Mindketten építenek, mindketten viharokkal küzdenek, de csak egyikük marad állva. Mi a különbség? Az alap. Az egyik kősziklára épít, a másik homokra. Az eredeti görög szövegben a „kőszikla” szó a *petra*, amely szilárd, mélyre nyúló,

mozdíthatatlan tömeget jelent. Ez Isten népének alapja – Isten élő és örök Igéje. 2Timótheus 3:16–17 szerint ez az Ige „Istentől ihletett”, és képes tanítani, feddni, megjobbítani és felkészíteni minden embert minden jó cselekedetre. Más szavakkal: a Szentírás nem csupán egy könyv a sok közül, hanem az örökkévalóság alapja.

A ház lehet gyönyörű, a tervezés rész, a berendezés modern, és ez mind lenyűgözőnek tűnhet. De ha homokra épül, összeomlik. Csak azok állnak meg szilárdan, akik az elmozdíthatatlanra építenek. És ezekben az időkben csak egy megingathatatlan alap létezik: Isten Igéje.

Az Ige ihletett

2Timótheus 3:16-ban Pál ezt mondja nekünk: „A teljes Írás Istentől ihletett.” Az eredeti görög kifejezés, a *theópneustos* szó szerint azt jelenti, hogy „Isten által lehelt.” Ez egy igen erőteljes kép, ami visszavezet minket a teremtéshez. Ugyanaz az Isten,

Csak azok állnak meg szilárdan, akik az elmozdíthatatlan építenek. És ezekben az időkben csak egy megingathatatlan alap létezik: Isten Igéje.

aki életet lehel Ádámba, most igazságot lehel a Szentírás lapjaiba. A Biblia nem csupán egy emberek által írt könyv; ez a menny lehelete, amelyet emberi nyelven rögzítettek. Nem az isteni hatalom diktálása, hanem isteni lehelet, amelyet emberi szavak fejeznek ki.

Ez az ihletés nem csupán költői, és nem is részleges, hanem teljes. Az Igét a Szentlélek formálta, Isten nyilatkoztatta ki, elkötelezett emberek írták le, és a hívők számos áldozata révén maradt fenn az évszázadok során. „Isten úgy törődik, úgy bánik velünk, mint értelmes lényekkel, és szavát szövetségnek, ösvényünk világosságául adta” – írja Ellen White.¹ Még napjainkban, a kulturális sötétség és az ideológiai viharok idején is Isten Igéje kitartóan ragyog, fényt és iránymutatást nyújt.

Ma minden csatornán egyre több véleménnyel találkozunk – szakértők, algoritmusok, trendek –, de egyik sem rendelkezik az Örökkévaló tekintélyével. Ezért nincs szükség arra, hogy a Bibliát frissítsük; arra van szükség, hogy alkalmazzuk. Nem szabad újraértelmezni azt a kultúra kedvéért; nyomatékosan hirdetni kell, hogy átalakíthassa a szíveket.

Az Open Doors nevű szervezet 2023-as jelentése szerint világszerte több mint 360 millió keresztény szembesül súlyos üldözéssel, sokan pusztán azért, mert Bibliát birtokolnak vagy terjesztenek.² Egyes országokban a Szentírás birtoklása államellenes bűncselekménynek minősül. Máshol a megfigyelőrendszerek riasztják a hatóságokat, ha valaki online fér hozzá bibliaszövegekhez. Egyes helyeken az állam kamerákat szerel fel a keresztény templomokban. Figyeljük meg: ha az Ige jelentéktelen len-

ne, nem keltene ilyen félelmet. Az ellenség ismeri az erejét, és Isten népének is ismernie kell azt.

Az Ige elegendő

A következő igevers, 2Timótheus 3:17, megerősíti: az Ige célja az, „hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített”. A görög *artios* szó jelentése: teljes, teljességgel rátermett, teljesen felkészült. Más szavakkal, a Biblia önmagában elegendő. Nincs szüksége kiegészítésre, szépítésre. Formálja jellemünket, üdvösséghez vezet, és életben tartja küldetésünket.

A történelem során számos vallási mozgalom szenvedett csődöt azáltal, hogy elfordult a Szentírástól. Egyesek emberi hagyományokhoz, mások misztikus látomásokhoz és különböző teológiai divatirányzatokhoz fordultak. A Bibliához való hűség azonban mindig is az igaz kereszténység próbaköve volt, és a végidőben sem lesz ez másképp.

„Ha az emberek képesek lennének elfogadni az ember természetéről és a holtak állapotáról kinyilatkoztatott világos szentírási igazságot, a spiritizmus állításaiban és megnyilvánulásaiban felismernék Sátán munkáját, hatalmát, jeleit és hazug csodáit” – írja Ellen White.³ A Szentírás mindig is elégséges volt. A probléma az, hogy sokan félretették vagy saját hasznukra eltorzították azt.

Ezért nyíltan ki kell mondanunk: a Hetednap Adventista Egyház globális miszsiója nem emberi stratégiákon, hanem az Igén alapszik. Mi a Könyv népe vagyunk, és ahol a Bibliát helyezik a középpontba, ott a menny elképzelhetetlen csodákat művel.

A 119. zsoltár 105. versében a zsoltáros kijelenti: „Az én lábamnak szövétneke a te Igéd, és ösvényemnek világossága.” A héber „mécses” jelentésű szó a *nér* – egy kis olajlámpa, amelyet arra használnak, hogy sötét ösvényeket világítson be, egyik lépésről a másikra. Az Ige nem ígéri, hogy feltárja az egész jövőt, de garantálja a következő lépéshez szükséges fényt, és ez elég is.

Az Ige gyakorlatias

Jézus metaforája Máté evangéliuma 7. fejezetében egyértelmű: az összeomlás és a megmaradás közötti különbség az Ige iránti engedelmisségben rejlik. Nem elég ismernünk az Igét, meg is kell élnünk azt. Nem elég hallgatni; át kell ültetnünk a gyakorlatba.

Az egyházat nem a kreatív ötletek, hanem az engedelmes hit fogja megerősíteni. A stabilitás nem a bibliai ismeretek mennyiségéből fakad, hanem abból, ahogyan alávetjük magunkat az Igének – hűségesen engedelmeskedünk Istennek, és közösségünk van vele az Ő kegyelmének árnyékában. Így, amikor a végidőbeli adventizmus üldözéssel, megpróbáltatásokkal és próbákkal szembesül, csak azok maradnak állhatatosak, akik a szilárd alapra, az Igére építettek.

2017-ben egy a Richter-skála szerinti 7,1-es erősségű földrengés rázta meg Mexikó középső részét. Sok modern épület összeomlott, ám néhány régebbi építmény sértetlen maradt. A mérnökök szerint a titok a mély, láthatatlan, de szilárd alapotban rejlik. Ugyanez igaz az egyházra is: nem az tartja fenn, ami a felszínen ragyog, hanem ami alatta rejlik. És csak egy olyan alap van, amely soha nem vall kudarcot: Isten Igéje.

A Biblia nem csupán a teológiai viták könyve, hanem útmutató a mindennapi élethez. Formálja, hogyan bánunk másokkal, hogyan gazdálkodunk az erőforrásokkal, hogyan reagálunk a válságokra és hogyan hozunk döntéseket. Az élet minden olyan területe, amely nem a Biblián alapszik, hajlamos az összeomlásra.

Ma is elengedő számunkra a Biblia?

A lényeges kérdés nem az, hogy hány Bibliánk van, hanem az, hogy valóban az Ige alapjain állunk-e. Különbség van a versek memorizálása és az Igére való támaszkodás között. A maradék egyházat nem csupán a helyes tanok megvallása fogja megkülönböztetni más egyházaktól, hanem az,

ahogyan a kinyilatkoztatott igazsággal kötött szövetségben él.

Azok az emberek, akik megtartják az Isten parancsait és akikenél megvan Jézus bizonyoságtétele (Jel 12:17), nem kötnek kompromisszumot az Ige tekintélyének kárára. Ez a mi erkölcsi kódexünk, prófétai alapunk, missziós kézikönyvünk és Isten-től kapott szerelmes levelünk.

Amikor körülöttünk minden inog, az Ige szilárdan áll. Amikor az ideológiák változnak, az Ige nem mozdul. Amikor a struktúrák összeomlanak, az Ige akkor is kitart. Végül is a Biblia az egyetlen könyv, amely képes belelátni az emberi szívbe, különösen akkor, amikor azt olvassák.

Térjünk vissza az Igéhez!

Isten ma hívja a vezetőket, családokat, fiatalokat, időseket, gyermekeket, tanárokat és igehirdetőket, hogy térjenek vissza az alapokhoz. Az egyháznak csak egy jövője van: ha a Sziklára épít. A misszióknak csak egy ereje van: az Ige.

Szeretnéd újraépíteni életedet a Szentírásra alapozva? Szeretnéd minden szolgálati tervedet, családot minden lépését, pénzügyi döntését az „Így szól az Úr” elve alá helyezni? Szeretnéd, hogy a Biblia ne csupán valamiféle dísz, hanem életed alapja legyen?

Akkor állj fel! Megszentelt szívvel add át magad újra Istennek! Térj vissza az Igéhez! Imádkozz nyitott Bibliával a kezeden! Hozd meg a döntést a Bibliával az elmédben! Prédikálj a Bibliával a szívedben! Mert csak azok maradnak állva, akiknek alapjuk a Biblia, céljuk pedig a misszió.

Maranatha!

ERTON C. KÖHLER, a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának elnöke

1. Ellen G. White: *Review and Herald*. 1888. augusztus 21., 6. bekezdés.
2. Open Doors Hong Kong, „World Watch List 2023: Overview”.
3. Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. (Budapest, 2013, Advent Kiadó), 479. o.

AZ OLTÁR TÜZE

*Az imádság oltárától
a misszió területéig*

Az ókori Izraelben az éjszakáknak mély jelentőségük volt. Miközben az egész tábor a sivatag csillagos égboltja alatt pihent, a gyülekezet sátra fölött szünet nélkül meleg és szent fény ragyogott. Az égőáldozati oltáron a tűznek sohasem volt szabad kialudnia. Ezt a tüzet nem emberi kéz gyújtotta meg; közvetlenül az égből szállt le az isteni jelenlét, kegyelem és elfogadás jeleként.

A papok számára ennek a tűznek a gondozása nem csupán adminisztratív feladat volt, hanem mély elkötelezettséget igénylő cselekedet. Gondoljunk csak az éjszakai szolgálatot teljesítő pap lelkiállapotára: hatalmas felelősség nehezedett a vállára. Tudta, hogy nem közönséges tüzet őriz. Az égből származó láng előtt mély alázatot érzett, ugyanakkor folyamatosan küzdött a rutinnal, a fáradtsággal és az elalvás kísértő nyomásával. Minden hajnalban, amikor gondosan, áhítattal kiválasztott faágakat tett a tűzre, megértette szent szerepét.

Miközben ezek aludtak sátraikban – gondoktól, betegségtől, félelmektől, bűntől gyötörve –, a pap tudta, hogy mindannyiuk álmát őrzi. Ha egy izraelita éjszaka felébredt, és meglátta a gyülekezet sátra fölött ragyogó fényt, mély biztonságérzet töltötte el: „Isten még mindig velünk van.” A maga során a pap megtapasztalhatta annak csendes és nemes örömét, hogy a közösség gondviselője, az isteni béke diszkrét közvetítője lehet.

Ezen az estén, imahetünk keretében, a „Szilárd alapunk a Biblia – Célunk a misszió!” mottó alatt ismét összegyűlünk az Úr házában. Isten mindannyiunkat arra hívott el, hogy őrkdjünk oltáraink felett, és feltegyük magunknak a kérdést: milyen a tűz szívünk és gyülekezetünk oltárán? Hűségese őrzött láng, vagy csupán a rutin hamuja alatt lappangó parázs?

Ha alaposan megvizsgáljuk szent történelmünket, láthatjuk, hogy a misszió tüze sosem lobbant fel olyan gyülekezetben, ahol az imádság oltárát elhanyagolták. A misszió nem költségvetéssel, bizottsággal vagy evangelizációs stratégiával kezdődik, bármilyen jól is szervezzék meg ezeket, hanem térden, nyitott Bibliával a kézben, és olyan szívvel, mely feltétel nélkül átadja magát Istennek. Az imádság élő oltára olyan mértékű nagylelkűségre és elköteleződésre indít, mely minden emberi számítást túlszárnyal.

Ezzel kapcsolatban eszembe jut egy bizonyoságtétel, amit 2026. augusztus 8-án hallottam a Szucsáva megyei Poieni-Solca községben rendezett centenáriumi ünnepségen. Egy videófelvételen egy testvérnő arról beszélt, hogy a 2000-es években megpróbálták eladni az apartmanjukat, ami abban az időben rendkívül nehéz feladat volt. Férje akkor így imádkozott: „Uram, segíts eladnunk a lakásunkat, és mindazt, ami az érte kapott 10.000 dollárt meghaladja, a solcai gyülekezetnek adományozom az új

„A tűz szüntelen égve maradjon az oltáron, el ne aludjék” (3Móz 6:13).

imaház felépítésére!” A lakás gyorsan elkelt, és a 10.000 dollárt meghaladó összeget az új imaház építésére adományozták. Ebből a pénzből vásárolták meg az építkezéshez szükséges teljes téglamennyiséget, pedig hát igen nagy méretű épületről volt szó. Mennyi más dolgot tehetett volna ez a család azzal a pénzzel? És mégis, isteni tűz által megérintett szívvel úgy döntöttek, hogy azt az Úr házába és a misszióba fektetik.

1. Az Ige – a szent tűzifa, mely életben tartja a lángokat

A tűz nem éghet tüzelőanyag nélkül. Ha megpróbáljuk a missziós lelkesedést csupán múlt érzelmekkel, motiváló felhívásokkal vagy kötelességtudatra való hivatkozással fenntartani, hamar rájövünk, hogy a láng kialszik, frusztrációt és lelki kimerültséget hagyva maga után.

Az igazi tüzelőanyag, mely forróvá teszi a lelki életet, nem más, mint Isten Igéje. Amikor az Üdvözítő keresztre feszítése után két tanítvány szomorúan és csalódottan indult el Emmaus felé, egy Idegen csatlakozott hozzájuk. Miközben magyarázta nekik a Szentírást Mózesről kezdve a prófétákon át, csodálatos dolog történt a lelkükben. Később, miután a kenyér megtörésekor felismerték Jézust, így kiáltottak fel: „Avagy nem gerjedezett-e a mi szívünk mi bennünk, mikor nekünk szóla az úton, és mikor magyarázta nekünk az Írásokat?” (Lk 24:32). Mi gyújtotta lángra a tanítványok szívét? Krisztus felfedezése a Szentírás lapjain.

A Bibliára alapozni azt jelenti, hogy nap mint nap kitesszük elménket és szívünket az Ige melegének és fényének. Ha a Bibliát Isten élő hangjaként olvassuk, mely személyesen szól hozzánk, a Szentírás kimeríthetetlen erőforrássá válik számunkra.

Következtetés: A Biblia a tüzelőanyag, mely fenntartja a hitet, az imádság pedig a szikra, mely lángra lobbantja a misszió tűzét. E kettő nélkül az egyház csupán rideg, hideg intézmény marad.

2. Az ima – a kulcs, mely ajtókat nyit meg

Kolossébeliekhez írt levelében Pál apostol – aki láncra verve egy római börtönben tartózkodott – nem arra kéri a gyülekezetet, hogy fizikai szabadulásáért imádkozzon. Egyetlen dolgot vár el tőlük: „Imádkozván..., hogy az Isten nyissa meg előttünk az Ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát...” (Kol 4:3). Pál megértette, hogy az imádság olyan utakat nyit meg, amelyeket egyetlen emberi erő sem képes feltárni.

Ha megnézzük a körülöttünk lévő, egyre inkább szekularizálódott, közömbös világunkat, hajlamosak lehetünk azt hinni, hogy az embereket már nem érdekli Isten. A kitartó imának azonban megvan az ereje ahhoz, hogy lerombolja az elvilágiasodás és közöny falait.

- **Az ima megváltoztatja a lelki atmoszférát:** Mielőtt valakinek Istenről beszél-nénk, először Istenhez kell fordulnunk imában az illetőért. A közbenjáró imádság előkészíti a hallgató szívét.
- **Az ima folytán Isten bölcsességgel, tisztán látó képességgel ruház fel:** A Szentlélek megmutatja nekünk, mikor kell beszél-nünk és mikor hallgat-nunk, milyen szavakat használjunk, és hogyan közelítsünk tapintatosan a mellettünk lévő személyhez.
- **Az ima folytán betöltekezhetünk pünkösöd erejével:** A tanítványok tíz napig tartózkodtak a felházban egységben és imalelkületben, mielőtt kimentek az utcákra. Az eredmény? Egyetlen nap alatt háromezer lélek tért és keresztelkedett meg.

Következtetés: Mielőtt lábunk elindulhatna a misszió területén, előbb térdet kell hajtunk titkos szobánkban. Egyetlen

misszió sem lehet sikeres, ha nem az ima lelkületében fogant.

3. A cselekvés – a lépés, mely közösségünkön kívül is terjeszti a tüzet

A hitéletben egy alig észrevehető veszély rejlik: az imádságot kényelmes menedékké tesszük, mely felment a cselekvés felelőssége alól. Imádkozunk a szomszédainkért, de sosem kopogtatunk be hozzájuk; imádkozunk a betegekért, de nem látogatjuk meg őket. Az igazi imádság nem helyettesíti a cselekvést, hanem kiváltja azt!

Ézsaiás próféta nagyszerű látomást kap Isten dicsőségéről. Miután az oltárról származó „eleven” szén megérinti az ajkát, és „hamissága eltávozott”, Isten ezt kérdezi: „Kit küldjek el, és ki megy el nekünk?” A próféta azonnali válasza így hangzik: „Ímhol vagyok én, küldj el engemet!” (Ézs 6:1–8).

Íme a keresztyén tapasztalat teljes íve:

1. **Isten szentségének megismerése az Ige által** („Szilárd alapunk a Biblia!”)
2. **Megtisztulás és átalakulás az imádság oltárán** (Odaszentelődés)
3. **Azonnali válasz Isten hívó szavára** („Célunk a misszió!”)

Az egészséges gyülekezet nem múzeum, ahol régi tanokat őrzünk, hanem tábori kórház, ahol a bűn által megsebzettek gyógyulást, reményt találnak, és Istennek átadott szívvel új életet kezdenek.

Felhívás új odaszentelődésre

Isten nem rendkívüli képességekkel rendelkező embereket keres, hanem olyan személyeket, akik teljes mértékben a rendelkezésére állnak; nem ékesen szólókat, hanem alázatos szívű embereket, akik hagyják, hogy a Szentlélek formálja őket.

Legyen ez az imahét fordulópont az életünkben! Választhatunk: vagy úgy térünk haza, ahogy jöttünk, vagy pedig elköteleződünk Isten mellett, mondván: „Uram, gyűjtsd meg újra a tüzet szívem oltárán! Tégy engem a Szentírás és a misszió emberévé!”

„Az imádságban állhatatosak legyetek, vigyázván abban hálaadással; imádkozván egy-szersmind mi értünk is, hogy az Isten nyissa meg előttünk az Ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát...” (Kol 4:2–3).

Térjünk vissza Bibliánkhoz megújult vágyakozással, építsük újjá az imádság oltárait családjainkban, és lépjünk ki a világ elé az egyetlen üzenettel, amely még reményt adhat számára, mert Krisztus megígérte: „Íme, én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28:20).

Imacélok:

1. **A családi és személyes imaoltár tüze-nek újraélesztése:** Imádkozunk azért, hogy a Biblia olvasása és az imádság által minden egyes otthon az Istennel való napenkénti közösség helyszínévé váljon!
2. **A családunkhoz, baráti körünkhöz és környezetünkhöz tartozó hitetlen emberek:** Vigyük a kegyelem trónja elé mindazon családtagok, munkatársak vagy szomszédok nevét, akik még nem fogadták be Krisztust a szívükbe!
3. **Egység és testvéri szeretet a gyülekezetben:** Imádkozunk azért, hogy gyülekezetünk befogadó, meleget és együttérzést sugárzó környezet legyen mindenki számára, aki átlépi az Úr hajlékának küszöbét!
4. **Aktív missziós lelkület:** Imádkozunk azért, hogy Isten adjon nekünk bátorságot ahhoz, hogy megosszuk embertársainkkal hitünket, terjesszük az advent irodalmat, bátorító szót szóljunk az elesetteknek, és tegyünk jót rászoruló felebarátainkkal! ▀

GEORGE PÎRLITU,
a Romániai Unió titkára

NE CSAK OLVASD A BIBLIÁT!

Élj Isten Igéje szerint!

Egy régi történet szerint két utazónak éjszakai szállásra volt szüksége. Épp egy erdőn keresztül haladtak át, amikor egyikük észrevett egy öreg vadászkunyhót, amelynek kéményéből füst szállt fel. Kopogtak az ajtón, és megkérdezték, hogy ott tölthetik-e az éjszakát. Az öregember kedvesen fogadta őket, és átadta nekik egyetlen hálósobáját. A férfiak azonban nem aludtak jól, mert egy

nagyobb pénzösszeg is volt náluk.

Hogy megvédjék vagyonukat, az utazók felváltva őrködtek a pénz felett. Kora reggel az éppen őrködő férfi észrevette, hogy az ajtó alatt fény szűrődik be a hálósobába. Óvatosan megnyitotta résnyire az ajtót, és látta, hogy a vadász az asztalánál ül, és figyelmesen tanulmányozza a Bibliáját. Amikor a vadász becsukta a könyvet, és imára hajtotta fejét, az utazó felébresztette társát. „Azt hiszem, most már mindketten nyugodtan alhatunk – mondta –, mert ez az ember megbízható.” Gondoljunk csak bele: ha az utazó az ajtó kinyitásakor azt látta volna, hogy a vadász Charles Darwin *A fajok eredete* című művét lapozgatja, ugyanolyan mértékű bizalmat érzett volna iránta?

„Szívembe rejtettem a te beszé-
dedet, hogy ne vétkezzem
ellened. Áldott vagy te, Uram!
Taníts meg engem a Te rende-
léseidre!” (Zsolt 119:11–12).

Egy másik történet szerint egy férfi késő este sétált hazafelé, amikor lépések hangját hallotta maga mögött. Idegesen hátranézett, és látta, hogy egy csapat fiatal férfi követi. Szívverése felgyorsult, és megszaporázta lépteit, attól tartva, hogy kirabolják... vagy még rosszabb. A csoport hamar utolérte, és ekkor vette észre, hogy többségük Bibliát tart a kezében. Nem tolvajok voltak, hanem egy ifjúsági csoport tagjai, akik a szombat esti bibliaóráról tartottak hazafelé. A férfi megkönnyebbülten felsóhajtott.

Az Ige által formált bizalom

Miért van az, hogy ha komoly biblia-tanulmányozóval találkozunk, hajlamosabbak vagyunk megbízni benne? Gondolkodjunk el ezen egy kicsit úgy, hogy félretereszük azt a különböző kultúrákban megfigyelhető hajlamot, miszerint a hívőket gyakran kigúnyolják! Sőt, még ha gúnyt is űznek a hívő emberekől, a legtöbben valamiképpen ösztönösen felismerik, hogy ha valaki a Szentírás szerint él, az erkölcsi szempontból nagyobb valószínűséggel tekinthető megbízhatónak. Vegyük csak Dánielt, akinek a babiloni kultúra kellős közepén számos nehézséggel kellett megküzdnie, mégis, könyvének 2. fejezete szerint a király ösztönösen megbízott benne, amikor Dánielnek több időre volt szüksége.

Ellentmondásnak tűnhet, hogy sokan pontosan azért gyűlölik a Bibliát, amiért hajlamosak megbízni azokban, akik annak tanításai szerint élnek: rájönnek arra, hogy

a Biblia magas erkölcsi követelményeket támaszt az emberiséggel szemben, és erőteljesen rámutat arra, hogy az emberek felelősséggel tartoznak egy korlátlan hatalmú Teremtőnek. Amikor valaki – önként – úgy dönt, hogy erkölcsileg elszámoltathatóvá teszi magát Isten előtt, nem bánjuk, ha a szomszédunk lesz. De mit teszünk, amikor eszünkbe jut, hogy Isten *ránk* is ugyanazt az erkölcsi mércét alkalmazza? Nos, ez általában egy teljesen másik történet.

Az olvasástól a megélésig

A Biblia pusztán *olvasása* még nem elég. Számos egyetem kínál olyan kurzusokat, ahol a Bibliát mint irodalmi művet tanulmányozzák. A professzor nem hívó; olvasta a szöveget, de az nem hozott változást az életébe. Számára ez csupán a jó írói munka egy újabb példája, hasonlóan Dosztojevszkij, Szun-ce vagy Shakespeare műveéhez. Nem veszi komolyan Isten Igéjét, mert azt pusztán emberi alkotásként kezeli, az isteni ihletre vonatkozó állításokat pedig egy tudatlan és babonás korszak maradványainak tekinti. A hallgatók közül is sokan elolvassák a Szentírást anélkül, hogy elsajátítanák annak lényegét, és a kurzus elvégzése után életük mit sem változik.

De mi a különbség a hívők esetében? A keresztények felismerik, hogy nem elég csupán olvasni a Bibliát, hanem aszerint is kell *élniük*. Ebben az életben nagyon sok dolgot nem érthetünk meg egészen addig, amíg ki nem *próbáljuk*. Természetesen tanulmányozhatjuk otthonunk kényelmében, hogy miként működik az ejtőernyőzés, megtanulhatjuk a légellenállás tudományát, megmérhetjük az ejtőernyőt, figyelembe vehetjük a saját súlyunkat; matematikailag megbízható következtetésre juthatunk abban, hogy az ejtőernyőnk megmenetene minket a halálos becsapódástól. De vajon ez valóban elég ahhoz, hogy *megértsd* az ejtőernyőzést? Nem, mert ahhoz *át is kell élned* az ejtőernyőzés tapasztalatát.

Ugyanez vonatkozik a keresztény hitre is: nem juthatsz be Isten országába pusztán olvasás révén. Ahhoz, hogy a Biblia a megfelelő hatást fejtsse ki, elegendő hitet kell gyakorolnod ahhoz, hogy az Írás által kinyilatkoztatott elvek szerint élj. És csak akkor fogod felfedezni Isten Igéjének életet megváltoztató erejét, amikor elhatározod, hogy hiszel abban, amit Isten mond, mert Ő tudja, miről beszél.

„Istennek Igéje által” születünk újjá – írta levelében Péter apostol (1Pt 1:23), de ezzel nem azt akarta kifejezni, hogy már attól üdvözlüssz, ha van otthon Bibliád. A második feltámadáskor is szinte biztosan lesznek olyanok, akiknek *volt* Bibliájuk; a különbség köztük és a szent városban gyülekező tömeg között az, hogy ez utóbbi csoport „követi a Bárányt, valahová megy” (Jel 14:4).

Jeremiás próféta az ételhez hasonlította a Szentírást: „Ha szavaidat hallattad, én élveztem azokat; a te szavaid örömömre váltak nékem és szívemnek vigasságára” (Jer 15:16). Jézus is hasonló metaforával élt: „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik” (Mt 4:4).

Az étel eljut tested minden sejtjébe, és táplálja azokat. A tápanyag oda kerül, ahol a legnagyobb szükség van rá. E táplálék nélkül meghalsz. Hasonlóképpen a Bibliát is *fogyasztanod* kell, hogy Isten gondolatai behatolhassanak elmédbe, és fokozatosan átalakítsák azt, aki vagy. De hogyan lehet fogyasztani a Szentírást? Úgy, hogy *olvasod, és meg is éled* azt.

A keskeny út

Semmi nem tárja fel jobban Isten igazságának erejét, mint annak gyakorlati alkalmazása egy olyan világban, amely ellentétben áll vele. Isten hiteles emberi életéről való elképzelése éles ellentétben áll bűnös emberi hajlamainkkal, lusta, bukott természetünk pedig kedveli a megszokott kerékvágásban élt kényelmes életet. Jézus azt ta-

nította nekünk, hogy ez a széles út. Bűnös természetünk azért részesíti ezt előnyben, mert könnyűnek tűnik. Az út végén azonban mindenki rá fog jönni, hogy ez volt a fizető útszakasz, amelynek ára sokkal nagyobb annál, mint amit bármely bűnös megengedhetne magának.

Ezzel szemben azok, akik (hit által!) úgy döntenek, hogy Isten Igéjének elvei szerint élnek, rájönnek, hogy bár a *másik* út keskeny, Isten, aki emberi testben jött el közénk, már megfizette a díjat. Jézus egyszer így imádkozott: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem e világból valók, amint hogy én sem e világból vagyok. Szenteld meg őket a Te igazsággoddal: a te Igéd igazság” (Jn 17:15–17).

Maga az ördög is tudja, mit mond a Szentírás, sőt, azt is tudja, hogy az mind igazság. Ha nem így lenne, Jézus nem vádolhatná őt hazugsággal; az ördög egyszerűen csak tévedésben élne. Pedig ő szándékosan hamisan értelmezi az Igét, és még azt sem bánja, ha olvasod azt, mindaddig, míg nem *éled meg*, amit olvastál.

Mert tudja, hogy az ilyen élet azt jelenti, hogy Isten jelleme – az Ő neve – a Szentlélek által a homlokodra lesz vésve, és te is ott leszel majd a Bárányal együtt a Sion hegyén (Jel 14:1).

SHAWN BOONSTRA

**Semmi sem tárja fel
jobban Isten igazságának
erejét, mint annak
gyakorlati alkalmazása
egy olyan világban, amely
ellentétben áll vele.**

Hétfő

AZ ÜZENET, AMELYRE A VILÁGNAK MÉG MINDIG SZÜKSÉGE VAN

Küldetésünk továbbra is változatlan

„És láték más angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait. És más angyal követé azt, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város, mert az ő parázñaságának haragborából adott inni minden pogány népnek. És harmadik angyal is követé azokat,

mondván nagy szóval: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi vagy homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába: és kínoztatik tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt; és az ő kínlódásuknak füstje felmegy örökkön örökké; és nem lesz nyugalomuk éjjel és nappal, akik imádják a fenevadat és annak képét, és ha valaki az ő nevének bélyegét felveszi. Itt van a szenteknek békességes túrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!” (Jel 14:6–12).

Jelenések könyve 14. fejezetének lenyűgöző igazsagai nem veszítenek jelentőségükből, akármennyire is úgy tűnik, hogy a világ egyre inkább eltávolodik Isten ideáljától.

„Na, *erről* kellene prédikálnod!” Egy bizonyos szervezet elküldött valakit, hogy hetednapi adventista evangelizációs előadásokat értékeljen ki. Azon az igehirdetésen, amelyen a kiértékelő részt vett, éppen arról beszéltem, milyen hatással van erkölcsi világnézetünkre a popkultúra, és a folyamatos negatív hatásoknak való kitettség hogyan nehezítheti meg a kísértésnek való ellenállást.

Csendben néztem rá. Időnként, amikor az ember hezitál a válaszáddal, a másik fél azzal tölti ki a csendet, hogy részletebben is kifejti gondolatait. „Felejtsd el a többi! – folytatta. – Úgy értem, persze, hogy fontos a szombat az adventisták számára, de véleményem szerint ha inkább erre a témára helyeznéd a hangsúlyt, valóban felvirágozna a szolgálatod!”

Egy pótolhatatlan üzenet

Ekkor hirtelen Dudley M. Canright jutott eszembe, aki azt mondta, hogy ha nem lenne ez a mi egyedülálló és nehéz üzenetünk, belőle is nagyszerű igehirdető válna. Canright természetesen nem értette meg a lényegét. Nem a beszédkésztség teszi nagyszerűvé az adventista igehirdetőket, hanem bibliai üzenetünk – egy olyan üzenet, amelynek hatalma semmi máshoz nem hasonlíthatóan meghódítja a bűnösök szívét. Azért hatékony, mert szilárdan Krisztus személyében gyökerezik.

Az a tény, hogy ez a személy nem volt hetednapi adventista, érthetővé teszi, miért nem tudta értékelni a hármasságyali üzenetet. Hiszen valójában még nem

hallotta, mi is az, amit ezen kívül hirdettünk, és egy olyan adventistákról alkotott kép alapján reagált, amelyet barátaitól hallott hírekből és online forrásokból alkotott. Olyan tartalmakat részesített előnyben, amelyek összhangban álltak személyes meggyőződéseivel.

De ezt sajnos nem csak a nem adventisták érzik így. Megesik, hogy jó szándékú, egész életükben adventista emberek től hallok azt, hogy üzenetünk a 19. század erekléje, és ideje továbblépni, más keresztény felekezetekhez hasonlóvá válni. Ilyenkor gyakran kiderül az, hogy tanításaink iránti ellenszenvük abból fakad, ahogyan gyermekkorukban tanították őket: ha mentoruk szigorú és ítélkező volt, akkor valószínűleg megfosztották őket az üzenet Krisztus-központú és megváltó jellegű megértésétől. Sajnálatos módon az is lehetséges, hogy egyszerűen soha senki nem tanította őket meg erre.

A mozgalomhoz nemrég csatlakozott új tagok gyakran elmondják, hogy a három angyal üzenete volt a legvilágosabb, legértelmesebb kép Krisztusról, amit valaha láttak – és azok, akik lelkek megnyerésével foglalkoznak, bizonyosságot tesznek az üzenet erejéről, amely hazavezeti az elvesztett bűnösöket.

Figyeljük meg alaposan egy evangelizációs előadás-sorozat közönségét! Nézzük meg az arcokat! Az előadó minden este más-más tantételbeli „csalit” dob be a tömegbe, és minden este láthatjuk, ahogyan különböző „halak” jönnek a felszínre, és harapnak rá. Üzenetünk különböző aspektusai különböző embereket vonzanak. Van, hogy a szombat győz meg valakit arról, hogy életét Krisztusnak adja át, máskor a halottak állapota, vagy akár az egészségügyi üzenet. Olyan ez, mintha Isten 28 „csalit” adott volna nekünk, hogy embereket halásszunk velük. Mire mind a 28 alapvető hitvallást hűségesen megosztottuk a tömeggel, a háló kezd megtelni.

Vannak, akik meg vannak győződve arról, hogy üzenetünk hatékonysága csökken, kevésbé releváns a posztmodern közönség számára. A tapasztalt előadók azonban azt mondják, hogy ez messze nem igaz: az elmúlt években éppen növekedni látták annak vonzerejét. A hallgatóközönség nemcsak nagyobb, mint valaha, hanem sokkal fogékonyabb is. Vannak olyan esetek, amikor az emberek az előadás felénél felállnak a helyükről, és spontán módon elkezdnek válaszolni a döntésre hívásra, több mint 20 perccel a beszéd vége előtt.

Ezt nem az emberi ékesszólás idézi elő. Ha hűségesekek, a középszerű igehirdetők is hasonló eredményeket fognak elérni, mint az ékesszólókak, mert Isten Igéje által a Szentlélek szól a hallgatósághoz.

Megbízásunkhoz híven

Isten nem tévedett, amikor megbízott bennünket ezzel a feladattal. Nehéz elképzelni, hogy a mennyben sürgősségi ülést tartanak, mert eszükbe jutott, hogy rossz üzenetet adtak a Hetednap Adventista Egyháznak. „Valaki hozzon egy tollat! – mondja Gábiel. – Teljesen át kell írunk az üzenetet! Egyszerűen nem számoltunk a posztmodern világgal, így igazítanunk kell a mondanivalón!”

Nevetséges gondolat... Ösztönösen tudjuk, hogy ez nem igaz. Ha a próféciaák ennyi évszázadon – sőt évezredekben – keresztül helyesek voltak, tudhatjuk, hogy Jelenések 14. fejezete sem téved. Ahogyan Jelenések 18. fejezete sem, amely azt ígéri, hogy a világot hamarosan Krisztus dicsősége fogja megvilágítani.

Ez a mozgalom nem arra van ítélve, hogy elhaljon a sötétben. Nagyszerű tető-

pont felé tartunk, és őszintén meg fogunk lepődni azon, milyen sokan áramlanak majd be a gyülekezeteinkbe. White testvérnő biztosít minket arról, hogy „...a tizenegyedik órában ezek látják meg és ismerik el az igazságot. [...] Az igazsághoz való megtérések olyan gyorsan fognak bekövetkezni, hogy az meg fogja lepni az egyházat. Egyedül Isten nevét illeti majd dicsőség.”*

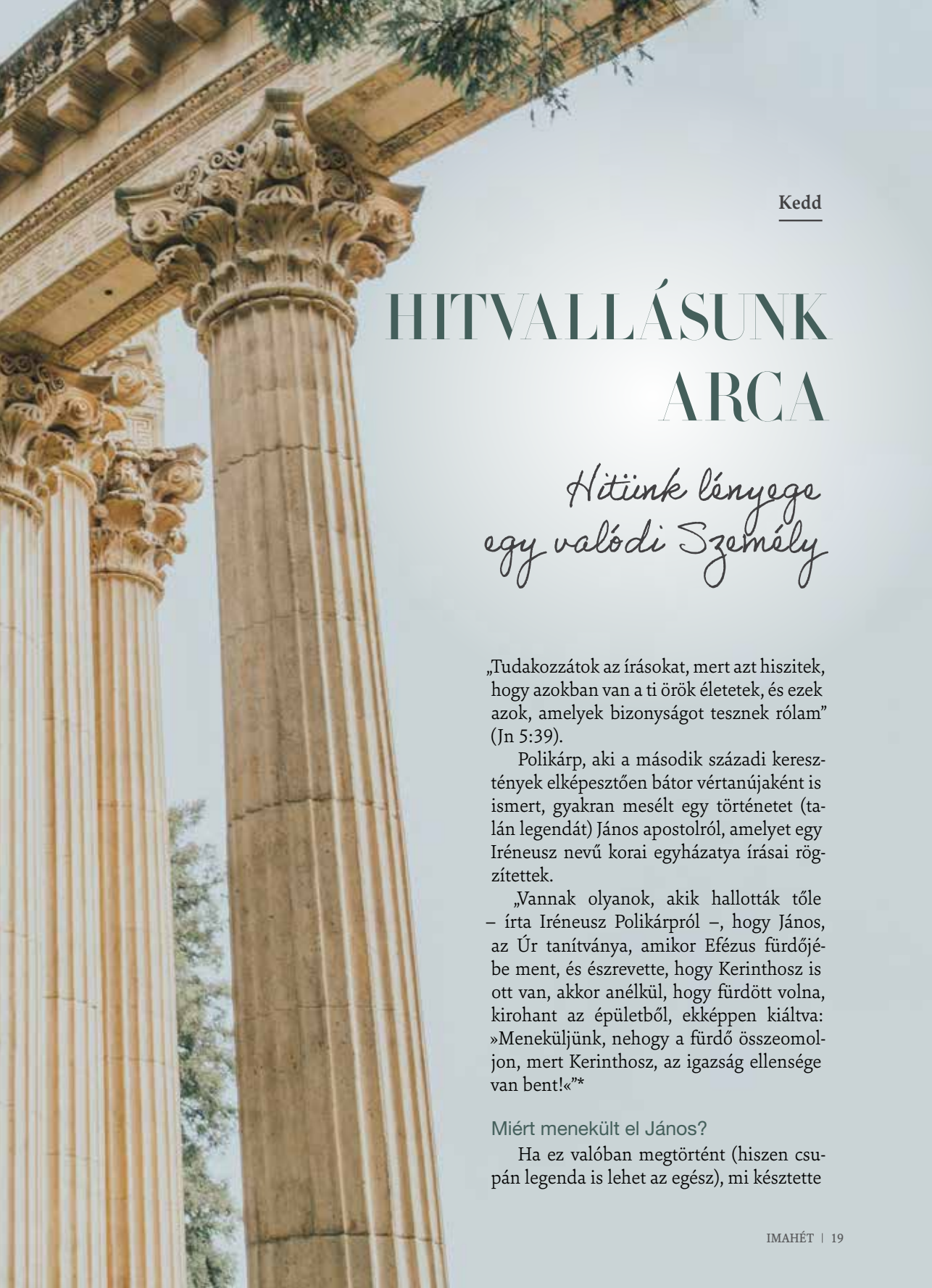
Jelenések könyve 14. fejezetének lenyűgöző igazságai nem veszítenek jelentőségükből, akármennyire is úgy tűnik, hogy a világ egyre inkább eltávolodik Isten ideáljától. Éppen ellenkezőleg, egyre nagyobb jelentőségre tesznek szert, amint az emberalkotta rendszerek mindenki szeme láttára omlanak össze, és valamilyen módon mindenki átéli a földi hatalmakba vetett bizalmat követő elkerülhetetlen csalódást. A kiábrándultság minden idők legmagasabb szintjére hágott, és bár igaz, hogy sokan már elveszítették a reményt abban, hogy létezik objektív igazság, tévedés azt hinni, hogy az emberek boldogok ebben az állapotban. Az emberi szív az örökkévalóságra van beprogramozva (Préd 3:11), és míg ez a bukott bolygó folyamatosan pusztul, Krisztus vonzereje egyre erősebbé válik.

De még ha ez mind nem is lenne igaz, akkor is kötelességünk hirdetni az Igét. Végül is Noé 120 éven át hirdette üzenetét anélkül, hogy nagy eredményekre számíthatott volna. És mindannyian tudjuk, hogy bűnt követett volna el, ha megtagadta volna feladatát. Van azonban egy alapvető különbség a két esemény között: bár világunk erkölcsi állapota hasonlítani fog Noé idejéhez, Isten azt mondta neki, hogy csak nyolc ember lesz a bárkában. Nekünk viszont a megváltott bűnösök számtalan tömegét mutatta meg – és ez Isten Ábrahámnak tett ígéretének beteljesülése.

SHAWN BOONSTRA

Az igazsághoz való megtérések olyan gyorsan fognak bekövetkezni, hogy az meg fogja lepni az egyházat.

* Ellen G. White: *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 2. köt., (Budapest, 2000, Advent Kiadó), 16. o.

Kedd

HITVALLÁSUNK ARCA

*Hitünk lényege
egy valódi Személy*

„Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek, és ezek azok, amelyek bizonytságot tesznek rólam” (Jn 5:39).

Polikárp, aki a második századi keresztények elkötelezett bator vértanújaként is ismert, gyakran mesélt egy történetet (talán legendát) János apostolról, amelyet egy Iréneusz nevű korai egyházatyja írásai rögzítettek.

„Vannak olyanok, akik hallották tőle – írta Iréneusz Polikárpól –, hogy János, az Úr tanítványa, amikor Efézus fürdőjébe ment, és észrevette, hogy Kerinthosz is ott van, akkor anélkül, hogy fürdött volna, kirohant az épületből, ekképpen kiáltva: »Meneküljünk, nehogy a fürdő összeomoljon, mert Kerinthosz, az igazság ellensége van bent!«”*

Miért menekült el János?

Ha ez valóban megtörtént (hiszen csupán legenda is lehet az egész), mi készítette

Jánost arra, hogy elmeneküljön, és Kerinthoszt az „igazság ellenségének” nyilvánítsa? Kerinthosz, ez a jól ismert korabeli eretnek azt tanította, hogy Jézus csupán ember volt, a szűz nem szült csodálatos módon gyermeket, a teremtés pedig egy alacsonyabb rendű isten műve volt. Valószínűleg leginkább arról a kijelentéséről vált ismertté, miszerint Jézus a keresztsége során vált Messiássá, de kivégzésekor a szolgálatát lehetővé tévő isteni erő elhagyta, és a kereszten már csak egyszerű emberként halt meg.

Az ilyen tévedések egyre gyakoribbá váltak a kereszténység első évszázadaiban. Természetesen, ezek teljesen ellentétesek mindazzal, amit az apostolok tanítottak, amikor az evangéliumot hirdették a Római Birodalomban. Bár János nem eretneknek eleni vitairatként írta evangéliumát, nyitószavai mégis korrekcióként szolgálnak azok számára, akiket kísértésbe ejthetett Krisztus egyszerű emberré minősítése. Az apostol írásának prologusa a Biblia legszebb szakaszai közé tartozik, és kijelenti, hogy a teremtés magának Krisztusnak a műve volt. „Minden általa lett” – emlékeztet minket János –, „nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn 1:3).

János Jézust a *Logosz*ként azonosítja, egy olyan kifejezéssel élve, amelyet a görög filozófusok rendkívül érdekesnek találtak volna, hiszen ők másképp használták ezt a szót, mint János. A görög gondolkodásmód szerint a *Logosz* volt az az átfogó, megingathatatlan elv, amely összetartotta az univerzumot; egy változatlan állandó egy szüntelenül változó kozmoszban. János azonban valami egészen mást mutatott be; a Szentírás üzenetére építve Krisztust tárta fel. Egy, a kereszténységet még nem ismerő görög olvasót elgondolkodtathatta János kijelentése: az az Isten, aki megteremtette az univerzumot és összetartja azt, és aki életet adott nekünk, személyesen megjelent ezen a bolygón valódi, hús-vér emberként.

Az Ige testté lett. A görög gondolkodásmód számára ez forradalmi gondolat lehetett.

A Biblia helyes értelmezése

Jézus az a végső igazság, amely minden érzékszerveinkkel megtapasztalt dolog mögött rejlik. A görögök – akárcsak sokan ma is – tudtukon kívül is Krisztust keresték, de Őt kereste Isten saját népe is. A Szentlélek ihletésére János gondosan feljegyezte Jézus erre vonatkozó szavait: „Tudakozátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek, és ezek azok, amelyek bizonytságot tesznek rólam” (Jn 5:39).

Különböző keresztény hagyományok tudósai már régóta vitatkoznak a Szentírás értelmezésének legjobb módjáról, de ebben a kijelentésében Jézus egy rendkívül fontos kulcsot ad nekünk: ha nem látod Krisztust a Biblia szavaiban, akkor helytelenül olvasod. Ha nem Jézus a forrása és középpontja mindennek, akkor tévedsz. Ha Krisztus személyétől és jellemétől eltekintve próbálsz megérteni alapvető tanításainkat, ugyancsak tévedni fogsz. Ha – az ókori eretnekhez hasonlóan – megpróbálsz Krisztust háttérbe szorítani, soha nem fogod megérteni a Biblia lényegi üzenetét.

A szombat végső soron nem csupán egy szabály, hanem meghívás arra, hogy megpihenjünk Krisztus jelenlétében. A keresztiség tanítása meghívás arra, hogy keresztre feszítsük a régi embert, és új életet kezdjünk, alávetve magunkat Annak, Aki megteremtette a világegyetemet, és továbbra is összetartja azt. Az egészséges életre vonatkozó alapelveket nem csupán azért kap-

A Biblia az emberi test használati útmutatója, melyet az isteni

Alkotó állított össze, és amely feltárja, hogyan kerülhetünk közelebb Isten eredeti tervéhez.

tuk, hogy meghosszabbítsuk az életünket; a Biblia az emberi test használati útmutatója, amelyet az isteni Alkotó állított össze, s amely feltárja, hogyan kerülhetünk közelebb Isten eredeti tervéhez.

A János efézusi otthonától nem messze található kolossébeli gyülekezetnek írt levelében Pál apostol elmagyarázta a helyes tanítás lényegét. Az egyháznak kinyilatkoztatott evangéliumbeli titokról szólva így írt: „Akiikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy a Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége: Akit mi prédikálunk, intvén minden embert, és tanítván minden embert minden bölcsességgel, hogy minden embert tökéletesnek állassunk elő a Krisztus Jézusban” (Kol 1:27–28).

Hitelveink lényege

Mindez fontos tanulságot hordoz számunkra az Isten országának küszöbén álló világban betöltendő küldetésünkről. Próféta mozgalmunk nem bizottsági tanácskozásokból született, bár a bizottságok is természetesen összeültek, hogy a Biblia tanításaival foglalkozzanak. Mozgalmunk alapja sokkal inkább maga Krisztus, akitől létezésünk függ. Fordítsunk különleges figyelmet arra, ahogyan a Szentírás beszámol feladatunkról, és arra a környezetre, amelyben annak végbe kell mennie: „És látám, és ímé egy Bárány áll vala Sion hegyén, és ő vele száznegyvennégy ezren, akiknek homlokán írva vala az ő Atyjának neve” (Jel 14:1). A Bárány nélkül nincs Hetednapi Adventista Egyház. A Bárány nélkül nincs üzenet, mert Ő az üzenet lényege. Ha tanításainkat Jézus személyétől elválasztva hirdetjük, akkor teljesen félreértjük azokat.

Talán a legfontosabb kérdés, amit alapvető hitelveink tanulmányozása során feltehetünk magunknak, ez: „Mit tanít ez ne-

Ha tanításainkat Jézus személyétől elválasztva hirdetjük, akkor teljesen félreértjük azokat.

kem arról, hogy kicsoda Jézus, és milyen Ő?” Amikor elhatározzuk, hogy másokkal is megosztjuk hitelveinket, ezt a Krisztusközpontú megértést kell alkalmaznunk. Ha a szombat csupán egy önkényes szabály, akkor értelmetlenné válik. De ha a szombat a Teremtővel kötött szövetség jele – egy módja annak, hogy közelebb kerüljünk Ahhoz, Aki minket teremtett, és Aki átalakít minket az Ő képmására –, akkor a szombat Ura és irántunk érzett szeretete kerül életünk középpontjába, és ezt a napot megtölti a Szentlélek ereje.

A szombat nem annyira egy 24 órás időszakról szól, hanem sokkal inkább egy Személyről. Ha ezt nem tudjuk másoknak átadni, akkor ismét tévedünk. Lehetséges, hogy egész életünkben mechanikusan, szertartásosan megtartjuk a szombatot hétről hétre, és soha nem ismerjük meg igazán azt az Istent, akiről ez a nap szól. Krisztus nélkül a szombat csupán egy szabadnap, de *Krisztussal* együtt olyan nappá válik, amely betölti a lelket, emlékeztetve minket arra, honnan jöttünk, kik vagyunk, és hová tartunk; emlékeztetve minket arra, hogy Jézus az egész létezés értelme.

Vajon János tényleg azért menekült el a fürdőházból, mert Kerinthosz, az eretnek is ott volt? Talán. Lehet, hogy ez az egész meg sem történt. Egy dolog azonban biztos: a Szentlélek gondoskodott arról, hogy János evangéliuma félreérthetetlen módon Krisztust állítsa *mindennek* a középpontjába. És ez a tény érvelési lehetőséget sem hagy azoknak, akik esetleg másképp gondolnák. ▀

SHAWN BOONSTRA

* Irenaeus of Lyons: *Against Heresies*. (Róma, 2016, Aeterna Press), 3. könyv, 3. fejezet, 182. o.

Szerda

A SZENTLÉLEK VALÓDI MUNKÁJA

és mindaz, ami nem a Szentlélek munkája

„De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek. Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti néktek” (Jn 16:13–14).

Nem sokkal azután, hogy adventista lettem, egy barátom arra biztatott, hogy látogassak el vele egy karizmatikus ébredési összejövetelre, amelynek egy bérelt terem adott otthont a város másik végén. Arra gondoltam, hogy ha meg akarom osztani vele a hitemet, hajlandóságot kell mutatnom arra, hogy az ő nézőpontját is figyelembe vegyem.

Az igehirdető üzenete nagyon meglepett. „Itt fogjátok megtalálni a Szentlelket!” – mondta, utalva arra a bérelt teremre, ahol összegyűltünk. Ez volt az első jel, hogy valami nagyon nem stimmel: a Szentírás nem követeli meg, hogy egy adott igehirdető előadásain vegyél részt ahhoz, hogy megtaláld Isten Lelkét. Ő elérhető számodra, bárhol is tartózkodj. A szónok így folytatta: „Körülbelül két-három nap múlva a Szentlélek áldása elmúlik, és vissza kell jönnötök, hogy újabb adagot kapjatok.”

Bibliai szempontból ez *ismét* komoly problémát vetett fel: Isten nem jelölt ki senkit sem arra, hogy áldásainak kizárólagos osztója legyen. Isten Lelke minden bizonnyal megjelenik a hívők összegyűletein; ezt bizonyítja a Szentléleknek az összegyűlt tanítványokat ért drámai kiadása is, amelyről Cselekedetek 2. fejezetében olvashatunk. Isten valóban megáldja az egyes emberek prédikációját a Szentlélek jelenlé-

tével, de ez a bizonyos prédikátor nem Péter volt, és ez a gyűlés sem a pünkösdi napja.

Majd jött az utolsó csepp a pohárban, azok a szavak, amelyek miatt végül felálltam, és gyorsan távoztam a teremből. „Ahhoz, hogy megkapd a Szentlelket – folytatta a lelkész –, ki kell ürítened az elmédet, és hagynod kell, hogy megtörténjen!” Erre a körülöttem lévő emberek a földre zuhantak, és féktelenül nevetni kezdtek. Belekeveredtem egy olyan környezetbe, amelyet egyesek „torontói áldásként” ismernek. Ez egy globális mozgalom, amely a nyelveken való beszéd hagyományosabb karizmatikus megnyilvánulásához hozzáadta a *szent nevetés* jelenségét. Ez a mozgalom idővel még drámaibbá vált, amikor elsajátították a „Szentlélekben való ugatást” is, négykézláb mászkálva, mint az állatok. Még olyan pletykák is keringtek róluk, hogy egyesek felnőttpelenkában vettek részt a gyűléseken, csecsemőként viselkedve, hogy így bizonyítsák elkötelezettségüket az „újjászületés” iránt. Mindez természetesen sehol nem található meg a Biblia lapjain.

Valójában mi a Szentlélek munkája?

Egyesek kétségbeesetten keresik a bizonyítékot arra, hogy Isten ismeri és szereti őket, és belesznek abba a csapdába, hogy azt gondolják, az úgynevezett csodák, amelyek összegyűleteiken történnek, az üdvösség bizonyítékai. „Nem vagy teljes értékű keresztyén – mondják nekik –, hacsak nem kezdesz el egy rejtélyes mennyei nyelven beszélni.”

Erre nemcsak hogy nincs bibliai bizonyíték – hiszen az Újszövetségben található összes nyelveken szólás esete létező emberi nyelveket érintett –, hanem ez a Szentlélek szerepének súlyos félreértelmezése. Ő nem értelmetlen jelekkel közli jelenlétét; munkája arra összpontosul, hogy az embereket a kereszt lábához vezesse. Jézus így szólt tanítványaihoz: „És az, mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és

Jézus a középpontja minden missziónak, és a Szentlélek az Ő céljait szolgálja ebben a világban, nem a mieinket.

ítélet tekintetében: Bűn tekintetében, hogy nem hisznek én bennem; és igazság tekintetében, hogy én az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem; ítélet tekintetében pedig, hogy e világnak fejedelme megítéltetett. [...] Az engem dicsőít majd, mert az enyéből vesz, és megjeleníti néktek” (Jn 16:8–14).

A Szentlélek Krisztus jelenléte ebben a világban, amióta Ő fizikailag visszatért a mennyei szentélybe. A Lélek küldetése Krisztus küldetése, „hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett” (Lk 19:10).

Mennybemenetelekor Jézus azt mondta a tanítványoknak, hogy az evangéliummal meg fogják hódítani a világot. „És lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben – magyarázta –, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig” (ApCsel 1:8). Ez akkor kezdődik el – mondta –, amikor a Szentlélek erőt ad nektek. Más szóval, a Lélek azért adatott az egyháznak, hogy megerősítse a *missziónt*.

Pünkösöd napján a tömeg csodálkozva hallgatta, ahogyan Péter több nyelven is, lenyűgöző szavakkal magyarázta el azt, aminek a többi apostollal együtt a tanúja volt: „Annakokáért az Istennek jobbjá által felmagasztaltatván, és a megígért Szent Lelket megnyervén az Atyától, kitöltötte ezt, amit ti most láttok és hallotok” (ApCsel 2:33).

Néha elkövetjük azt a hibát, hogy azt mondjuk, a Szentlélek pünkösdkor kiáradt a tanítványokra; ez azonban nem *egészen* így történt. Péter szerint Jézus volt az, aki megkapta a Szentlelket; róla áradt át követőire. Jézus a középpontja minden misszióknak, és a Szentlélek az Ő céljait szolgálja ebben a világban, nem a mieinket.

Erő a küldetéshez

Évszázadokkal pünkösöd előtt a zoltáros előre látta, mi fog történni azon a napon, amikor Péter több ezer embert vezet Krisztushoz. Nézzük meg, ismerősnek tűnik-e valami ebből a szakaszból: „Ímé, mily

jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak! Mint az drága olaj a fejen, amely aláfolyik a szakállon, az Áron szakállán; amely lefolyik köntöse prémjére; mint a Hermon harmatja, amely leszáll Sion hegyeire. Csak oda küld áldást az Úr és életet örökké!” (Zsolt 133:1–3).

Mikor éltek még a testvérek egyetértésben? Pünkösöd napján, amikor „mindnyájan egy akarattal együtt valának” (ApCsel 2:1). Ki volt Áron? A főpap. Mit szimbolizál az olaj? A Szentlelket. Nem elhanyagolható az a részlet sem, amit Péter mondott a tömegnek, hogy Jézus éppen akkor „emeltetett fel az Isten jobbjára” (33. vers). Sok Szentírás-kutató úgy véli, hogy a földön ez a pünkösöd egybeesett azzal a nappal, amikor Jézust a mennyben főpapunkká avatták, megkapta a Szentlelket, és megosztotta Őt egyházával, hogy elindítsa annak Szentlélek által vezetett küldetését.

Ez azt jelenti, hogy munkánk *egészét* Jézusnak kell irányítania a mennyei szentélyből; szinte semmi nincs a mi gondjainkra bízva. A Szentlélek arra ösztönöz minket, hogy Krisztus vezetését kövessük az elveszettek megkeresésében, és Ő közben megadja nekünk az ehhez szükséges ajándékokat. Semmi – abszolút semmi – nem olyan fontos Krisztus számára, mint az elveszettek megmentése. Gondolatok csak Jézusnak arra a példázatára, amiben egy pásztor hátrahagyta a 99 juhót, hogy megkeresse az *egyetlen* elveszettet. És amikor megtalálta azt az egyet, a menny minden mást félretéve megünnepelte azt.

A menny minden erőforrása az elveszett bűnösök visszaszerzésére irányul, nem pedig arra, hogy *minket* szórakoztasson. Isten Szentlelkét nem azért kaptuk, hogy a hívők az istentiszteleteken látszólag csodás képességekkel próbálják lenyűgözni egymást. A Szentlélek nem azért adatott, hogy a televíziós prédikátorok gyógyulást ígérhesse nek pénzügyi adományokért cserébe. Nem azért adatott, hogy az embereket fékezhe-

**Mi az igazi bizonyítéka annak,
hogy a Szentlélek jelen van
egy gyülekezetben? A misszió.
A lelkek. Az átalakult életek.**

tetlen nevetésre vagy értelmetlen hangok produkálására készítse. A Szentlélek azért adatott, hogy segítsen nekünk végrehajtani azt az egyetlen dolgot, amit Isten ránk bízott.

White testvérnő arra emlékeztet minket, hogy „Isten különleges értelemben őrállókul és világosság hordozóiul helyezte a világba a hetedik napi adventistákat. Rájuk bízta a pusztuló világnak szóló utolsó figyelmeztetést. Isten szavából rájuk ragyog a csodálatos világosság. Rájuk bízta a legünnepelesebb, legfontosabb feladatot, az első, második és harmadik angyal üzenetének hirdetését. Nincs más, ami ilyen nagy fontosságú lenne. Nem engedhetik meg, hogy más kösse le figyelmüket.”¹

Nincs semmi más. Ha valami másra összpontosítunk, az eltereli a figyelmünket. Ha a Szentlélek segítségét valami máshoz kérjük, akkor rosszat kérünk. A ránk bízott feladat hatalmas – sőt emberi erővel lehetetlen. Gyakran túlterhelve érezhetjük magunkat, amikor Isten megmutatja nekünk a világnak szóló utolsó üzenetét, a hármass angyali üzenetet, majd arra kér minket, hogy menjünk el a nemzetekhez, és hirdessük azt. Ez teljesen lehetetlen küldetésnek tűnik – egészen addig, amíg eszünkbe nem jut, hogy a megbízatáshoz biztos ígéretet kaptunk: „Hanem vesztek erőt, minek-

utána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim” (ApCsel 1:8).

A történelem során Krisztus ügyének minden lépését a Szentlélek vitte előre. Az egyházat is Ő használja – felhatalmazva és megerősítve minket –, hogy érdemben összhangba kerülhessünk Krisztus legfőbb prioritásaival.

Mi az igazi bizonyítéka annak, hogy a Szentlélek jelen van egy gyülekezetben? A misszió. A lelkek. Az átalakult életek. Az egyháztagok, akiknek növekszik a hite, mert látják, hogyan szaporítja meg Isten alázatos erőfeszítéseiket. Az ihletett tanács szerint „a Krisztus kegyelmében való növekedés egyedüli útja az, hogy önzetlenül végezzük Krisztus ránk bízott munkáját, minden tőlünk telhetőt elkövetve, hogy megsegítsük azokat, akik a támogatásunkra szorulnak.”²

Ez nem csupán *egy* módja a növekedésnek; ez az *egyetlen* mód. Mindenképpen imádkozzatok a Szentlélek végső és dicsőséges kiadásáért! Kérjétek Istent, hogy küldje el a késői esőt; elvégre ez egy olyan isteni ígéret, amelyet nekünk kell kérnünk, hogy igénybe vegyünk. De ha imádkoztok, mindenképpen legyetek készek arra, hogy Jézust hirdessétek, hiszen Ő is erre fog készíteni benneteket ugyanúgy, ahogyan Péter idején is elhozta a korai esőt.

SHAWN BOONSTRA

1. Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezetek számára*. 9. kötet, 2003, 9. o.

2. Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. (Budapest, 2013, Advent Kiadó), 59. o.

NEM A LELKÉSZ FELADATA

Isten téged akar felhasználni

„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék, és fénylik mindazoknak, akik a házban vannak. Úgy fénylik a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat” (Mt 5:14–16).

„Lelkész úr, szerintem a barátnóm érdeklődik az evangélium iránt, de nem jött el a gyülekezetbe, és szinte biztos vagyok benne, hogy a mai napot is a kocsmában tölti.”

Épp az imaház alagsorából jöttünk fel, ahol nemrég ért véget a közös étkezés. Egy pillanatra megálltam a lépcső közepén, hogy a lány, akivel beszélgettem, folytathassa a mondanivalóját.

„Azonnal oda kell menned, és ki kell hoznod onnan!” – sürgetett.

„Igazán nagyra értékelem, hogy ennyire törődsz a barátnóddal – feleltem –, és

jó, hogy van a gyülekezetben valaki, akinek ennyire fontos ez. De hadd tegyek fel egy kérdést: Mit gondolsz, mi történne, ha bemennék abba a kocsmába, és beszélnék vele?”

„Szerintem, ha egy *lelkész* menne be és beszélne vele, akkor meggondolná magát az ivással kapcsolatban, és távozna onnan!”

Tammy kedve egy pillanatra felderült. Válasza magabiztos volt, és remélte, hogy ez rábír majd arra, hogy elmenjek. Érthetőek voltak az érzelmei. Úgy tűnik, nagyon sokan meg vannak győződve arról, hogy a lelkészek olyan, teológiai tanult, különleges érvekkel és kifejezésekkel rendelkeznek, amelyek segítségével azonnal megnyerhetnek egy vitát, vagy hitbeli meggyőződésre bírhatnak másokat. Tény, hogy a lelkeket megnyerő lelkészek gyakran több tapasztalattal rendelkeznek másoknál, amikor meggyőződésükkel küzdő emberekkel kell beszélgetniük, de valójában ők is teljesen tehetetlenek abban, hogy ezt a meg-

győződést ténylegesen *előidézzék*. Úgy tűnik, hogy egy hitbeli meggyőződés kialakítása olyan dolog, amelyre csak a Szentlélek képes. Ha valaki figyelmen kívül hagyja vagy elutasítja a Lélek készítetését, akkor egyszerűen nem lehetséges olyan észszerű érvelést kidolgozni, ami megváltoztatná a dolgok állását.

„Érzéki ember pedig – emlékeztet Pál – nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti: mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg” (1Kor 2:14).

„Tammy – feleltem –, nem hiszem, hogy ez úgy működne, ahogy te azt reméled. A legtöbb esetben, ha valaki rájön, hogy egy barátja vagy családtagja küldte a lelkészt – és különösebben nem vágyik erre a beszélgetésre –, az csak ront a helyzeten. *Elmehetnék* most azonnal abba a kocsmába, de ő tudni fogja, hogy te intézted így, és nagyon is lehetséges, hogy ez tönkreteszi a barátságokat.”

„De hát veszélyben van a lelke!” – felelte Tammy, kissé meglepődve azon, hogy nem tartom jó ötletnek a tervét.

Hogy miért hezitáltam? Fiatal lelkész-ként sokszor próbálkoztam már hasonlóval, és túl sokszor sülték el visszafelé ezek a beszélgetések ahhoz, hogy tudjam: most sem lenne másképp. Leggyakrabban reménykedő feleségek kerestek fel, bízva abban, hogy megtalálom a megfelelő szavakat, amivel meggyőzhetem férjeiket, hogy érdeklődjenek Isten iránt. Bár gyakran megtörténik, hogy ha természetes módon összebarátkozom egy adott személlyel, képes vagyok kiépíteni egy olyan bizalmi kapcsolatot, hogy őszinte érdeklődésre ösztönözsem, és olyan nyitott légkört teremthessek, amelyben nyíltan beszélhetek Jézusról, az embereket általában nem a *viták* vezetik el Isten országába.

Gondolj csak azokra a heves szóváltásokra, amelyeknek tanúja lehetsz a közösségi médiában. Hányszor találkoztál azzal, hogy egy ilyen vita a következő szavakkal zárult volna: „Tudod, mit? Azt hiszem, igazad van!”? Az emberi büszkeség általában megakadályozza, hogy ez megtörténjen.

Egy másik modell

Eltételezve attól a kockázattól, hogy felbosszantja barátnőjét, Tammy egy másik, széles körben elterjedt tévhitet is dédelt: azt a középkori elképzelést, miszerint a lelkek megnyerése a lelkész vagy pap – egy képzett szakember – feladata. Ez egy olyan, a Biblia tanításától távol álló gondolat, amely sok gyülekezet növekedésének megakadályozásához – vagy akár megszűnéséhez – járult hozzá. Az újszövetségi modellben azt látjuk, hogy a gyülekezet tagjai

A lelkész szerepe valójában az, hogy rávegyen téged annak a feladatnak az elvégzésére, amelyet Krisztus mindannyiunk számára kijelölt.

Istennek szüksége van arra, hogy világító fény legyen az emberek között.

szolgálnak, a lelkész pedig afféle felkészítői szerepet tölt be: a lelkek megnyerésére neveli, bátorítja és felhatalmazza a gyülekezetet.

Pál az efézusi gyülekezetnek írt levelében felsorolja azokat az ajándékokat, amelyeket Isten mindannyiunknak adott: „És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: a szentek tökéletesbbitése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére” (Ef 4:11–12).

Figyeljük meg, hogy a pásztorok nem azért kapják ajándékukat, hogy egyedül végezzék a szolgálat munkáját; a Szentlélek arra hatalmazza fel őket, hogy a *szenteket* a szolgálat végzésére *készítsék fel*. A Biblia egyes fordításaiban az írásjelek ezt a gondolatot két részre osztják, mintha a pásztor szerepe egyrészt a szentek felkészítése, másrészt pedig a szolgálat végzése lenne. Ez a központosítás azonban nem szerepelt az eredeti kéziratokban; ezt egy olyan korban adták hozzá a levélhez, amikor a papság szerepének megértését még mindig mélyen befolyásolta az a kép, ahogyan az emberek a római katolikus papságról gondolkodtak.

A lelkész szerepe valójában az, hogy rávegyen *téged* annak a feladatnak az elvégzésére, amelyet Krisztus mindannyiunk számára kijelölt. „Mindazok, akikhez érkezett a mennyei ihletés – emlékeztet minket Ellen White –, megkapják az isteni megbízatást. Mi »Isten munkatársai vagyunk« (1Kor 3:9), arra hívtunk el, hogy a szeretet követeként képviseljük Teremtőnket.”*

Figyeljétek meg: Jézus nem azt tanította hallgatóságának, hogy *némelyikőtök* a világ világossága. Egy nagy tömeghez intézte szavát, beleértve minden jelenlévőt. Sokan kö-

zülünk azonban félünk ettől a hívástól, és azon tűnődünk, vajon valóban megvan-e bennünk minden, amivel másokat Krisztushoz vezethetünk. Az igazság az, hogy *nincs*, és a lelkészben sincs. Nem arra vagyunk elhívva, hogy a Szentlélek munkáját végezzük, hanem arra, hogy ott *legyünk* azok mellett, akikben a Szentlélek munkálkodik.

Mindannyiunk szerepe

Amikor kapcsolatba kerülsz valakivel, akit érdekel a hit, természetes, hogy azonnal a lelkészedet keresed fel – és való igaz, hogy egy jó lelkész hasznos segítség lehet. De el kell hinned azt is, hogy Isten okkal helyezte *azt* az embert a *te* utadba. Nagy valószínűséggel *te* vagy a legjobb választás arra, hogy segíts ennek az embernek bekapcsolódni Isten egyházába.

Amikor megértjük, hogy Isten úgy hív el *minket*, amilyenek vagyunk, azokkal az ajándékokkal, amikkel rendelkezünk (és amikkel nem), az felszabadíthat minket a félelemtől. Nem kell átvennünk azoknak a lelkészeknek a stílusát, szavait vagy viselkedését, akiket példaképnek tekintünk, abban a hitben, hogy a lelkek megnyeréséhez utánoznunk kellene őket. Persze, hallgassunk azokra, akik sikeresek, hogy megtanuljunk az alapelveket, de rendkívül fontos, hogy elhidd: Isten azért hívott el *téged* egy bizonyos feladatra, mert rád van szüksége. Amikor Pálra volt szüksége, felkészítette őt; amikor Lutherre vagy Wesleyre, megtalálta őket. De most, ebben a pillanatban Istennek *rád* van szüksége, hogy *te* légy ennek a világnak a világossága.

Igen, *rád*, minden hibáddal és furcsaságoddal együtt. Nem valaki máshoz vezette azt a személyt, aki érdeklődik a lelki dolgok iránt, hanem *hozzád* küldte őt, mert Isten úgy véli, *te* vagy a tökéletes szereplő annak az embernek a történetében, amely épp kibontakozni látszik. ♣

SHAWN BOONSTRA

* Ellen G. White: 21. kézirat, 30. bekezdés, 1900.

KÁNAÁN HATÁRÁN

Globális küldetésiünk

„Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyi szék előtt és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak; és kiáltanak nagy szóval, mondván: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyi székben ül, és a Bárányé!” (Jel 7:9–10).

Az adatok beérkeztek, a tanulmány elkészült. A tizenkét szakértő közül tíz egy véleményen volt: az ígélet földjének elfoglalása lehetetlen. Érveik logikusak voltak; Kánaán lakói erősebbek és jobban felszereltek, Izraelnek esélye sincsen. Az egyetlen probléma az volt, hogy ezen adatok miatt ez a tíz ember kétségbe vonta Isten ígéletének teljességét.

„Kelj fel – mondta Isten Ábrahámnak –, járd be az országot hosszában és széltében, mert néked adom azt!” (1Móz 13:17).

Észrevetted már, hogy Isten ritkán kért népétől olyasmit, ami lehetségesnek tűnik? Hagyják el Egyiptomot? A fáraó soha nem engedné meg! Induljanak el azon az úton, amely a Vörös-tengerhez vezet? Miként kelnének át rajta? Vegyék birtokba Kánaánt? Hogyan?

De figyeljük meg azt is, hogy amikor 40 évvel később *mégis* beléptek az ígélet földjére, a frigyládát követve tették ezt. A Jordán megnyílt, amikor a ládát hordozó papok beléptek a vízbe. Jerikó falainak leomlásánál szintén a frigyládát, Isten hatalmának mennyei szimbólumát követték.

**Az utolsó napokban Isten
maradék egyházának feladata
ugyanaz, mint Izráélé volt,
mert Isten bűnösök iránti
szeretete nem változik:
nekünk kell elvinnünk
Krisztus világosságát
minden nemzethez.**

Most mégis kételkedtek Isten ígéréte-
ben, mert az egyszerűen nem tűnt észsze-
rűnek. A tizenkét kém közül csak ketten
döntöttek úgy, hogy hisznek Istennek. Ha
Ő ezt kéri tőlük, akkor az biztosan meg is
fog valósulni. És amikor a nép úgy döntött,
hogy Isten terve helyett a kételkedőknek hisz,
a következő negyven évre Kánaánon kívül
rekedtek.

Döntésük után Isten kinyilatkoztatta,
mi volt a szándéka; és ez messze több volt
egy egyszerű felderítő küldetésnél vagy
akár néhány falu meghódításánál. „De bi-
zonnyal élek én – mondta Isten Mózes-
nek –, és betölti az Úr dicsősége az egész
földet” (4Móz 14:21).

Ugyanerről a végcélról olvashatunk a
Jelenések könyvében is, ahol Isten meg-
ígéri, hogy Krisztus dicsősége fogja bera-
gyogni a földet (Jel 18:1). A mi részünkről
megnyilvánuló hitetlenség végső soron
nem fogja megghiúsítani Isten arra irányu-
ló terveit, hogy visszaszerezze bolygónkat,
és megalapítsa Krisztus királyságát. Lehet,
hogy hitetlenségünk késlelteti ezt a célt, de
nem fogjuk megakadályozni; a világot – az
egész világot – be fogja ragyogni Krisztus
dicsősége. Figyeljük csak meg: Isten nem
azt mondta, hogy „Kánaán földje majd
megtelik az Úr dicsőségével.” Isten az egész
földre ígényt tart.

Mindig is globális terv volt

Akár az ó-, akár az újszövetségi egyház-
ról beszélünk, Isten terve mindig az egész
bolygóra vonatkozott. Olvasd csak figyel-
mesen Urunk Ézsaiás prófétán keresztül
üzent szavait: „A népeknek világosságul ad-
talak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen”
(Ézs 49:6). „Mert ímé, sötétség borítja a föl-
det, és éjszaka a népeket, de rajtad feltá-
mad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik.
És népek jönnek világosságodhoz, és kirá-
lyok a néked feltámadt fényességhez” (Ézs
60:2–3).

A nagy küzdelem szabályai szerint –
amelyek Isten jellemén alapulnak – Isten
rendkívüli mértékű szabadságot hagyott
az emberiségnek. Szabadon elfordulhatunk
tőle, és úgy élhetünk, ahogy az nekünk tet-
szik (lásd ApCsel 14:16). A világon élő nem-
zetek pusztta létezése is bizonyítja, hogy ez
a szabadság valós, és Dániel látomásában
a tengerből feljövő fenevadak is jól illusz-
trálják, hogy ez a szabadság milyen sok bajt
okoz bolygónknak. A szelek generációról
generációra felkorbácsolják a víz felszínét,
a hatalom rendszeresen gazdát cserél a vi-
lág vezetőinek kezei között, és mindez ki-
mondhatatlan fájdalmat és szenvedést okoz
világunkban. Ez a probléma nem szűnik
meg addig, amíg meg nem születik az íté-
let, és az Emberfia meg nem kapja az egész
föld feletti hatalmat: „És ada néki hatalmat,
dicsőséget és országot, és minden nép, nem-
zet és nyelv néki szolgálja; az ő hatalma örök-
kévaló hatalom, amely el nem múlik, és az ő
országa meg nem rontatik” (Dán 7:14).

Az utolsó napokban Isten maradék egy-
házának feladata ugyanaz, mint Izráélé volt,
mert Isten bűnösök iránti szeretete nem
változik: nekünk kell elvinnünk Krisztus vi-
lágosságát minden nemzethez.

„És láték más angyalt az ég közepén re-
pülni” – írja János –, „akinél vala az örök-
kévaló evangélium, hogy a föld lakosainak
hirdesse az evangéliumot, és minden nem-
zetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és nép-

nek, ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait!” (Jel 14:6–7).

Az ígéret földjének határán

Az ószövetségi Izraelhez hasonlóan mi is az ígéret földjének határán állunk. Minden, amit Isten megígért nekünk, már vagy megtörtént – mint Dániel jövődöléseinek nagy része –, vagy *éppen most* látszik bekövetkezni. Izraelhez hasonlóan mi is kaptunk egy bátorító beszámolót valakitől, aki – látomásban – kikémlelhette az ígéret földjét. Ez a valaki arra int bennünket, hogy maradjunk hűségese:

„Nagy nehézségek és próbák állnak előttünk. Megingathatatlan bátorságra és kitartó erőfeszítésre lesz szükségünk ahhoz, hogy előrehaladjunk. De most minden attól függ, mennyire bízunk abban a Parancsnokban, aki mindeddig biztonságosan vezetett minket. Most engedjünk utat a hitelenségnek? Most adjuk meg magunkat a bizalmatlanságnak és a félelemnek? Kössünk kompromisszumot a világgal, és forduljunk el a mennyei Kánaántól?”* Adott helyzetünkben a valódi kérdés az, hogy meg-

ismételjük-e Izrael hibáját, és eltöltünk-e ezen a földön még egy generációnyi időt?

Kétségtelen, hogy a világ tele van félelmetes óriásokkal. Úgy érezhetjük, hogy a sötétség erői nagyobb hatalommal, nagyobb befolyással és több erőforrással rendelkeznek. Látjuk a ránk bízott feladatot – az üzenetet, amelyet meg kell osztanunk –, és bár ez személyesen lelkesít minket, mégis pánikolunk, amikor belegondolunk abba, hogy milyen az a világ, amellyel kapcsolatba kell lépünk: „Ezt az üzenetet? Azoknak az embereknek? Hogyan?”

Fenyeget minket a kísértés, hogy olyan empirikus adatokra, bizonyítékokra hivatkozzunk, amelyek szerint a kereszténység egyre inkább háttérbe szorul. A gyülekezeteink egyre csak fogynak. A fiatalok elfordulnak a vallástól. Az emberek feladták az objektív igazságnak már csak a gondolatát is. Hogyan tudnánk egy *ilyen* világot megvilágítani Krisztus dicsőségével? Minden arra mutat, hogy ez a küldetés kudarcra van ítélve.

De ekkor Isten emlékeztet bennünket arra, amire Izraelt is azon a napon, amikor úgy döntött, hogy elutasítja a kihívást: „És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől” (Jel 18:1).

Isten arra bátorít minket, hogy tartsunk igényt arra a világra, amelyben Ő fog uralkodni. Indulj hát! Győzd le a félelmed, és lépj be Kánaánba! Értsd meg, hogy óriási bátorságra van szükség ahhoz, hogy a kritikusok véleménye ellenére is bízunk Isten ígéreteiben! Légy hűséges! Beszélj valakinek Jézusról! Légy része annak a világosságnak, amely hamarosan beragyogja az egész világot!

SHAWN BOONSTRA

Isten arra bátorít minket, hogy
tartsunk igényt arra a világra,
amelyben Ő fog uralkodni.
Indulj hát! Győzd le a félelmed,
és lépj be Kánaánba! Beszélj
valakinek Jézusról! Légy része
annak a világosságnak, amely
hamarosan beragyogja
az egész világot!

* Ellen G. White cikke, *Review and Herald*. 1881. november 29.

Szombat délelőtt

AMÍG JÉZUS VISSZA NEM TÉR

Hűségesek a végsőkig

A Biblia az a fegyvertár,
ahonnan elláthatjuk
magunkat a küzdelemre.

Hosszú szolgálatának ideje alatt Pál sohasem ingott meg Megváltója iránti hűségében. Bárhol is volt, akár a haragos farizeusok vagy római hatalmasságok előtt; akár a lisztrai dühöngő tömeg vagy a macedóniai börtön megtért bűnősei között; akár a megrémült hajósokkal vitatkozott a zátonyra futott hajón, vagy egyedül állt Néró előtt, védőbeszédet mondva életéért, sohasem szégyellte a képviselt ügyet. Keresztény életének egyetlen nagy célja volt, hogy Annak szolgáljon, Kinek nevét egykor teljesen megvetette. E céltől sem ellenállás, sem üldözés nem tántoríthatta el. Hite, mely a munkában megerősödött és áldozat által megtisztult, megtartotta és megerősítette őt...

Isten igaz szolgálója nem menekül el a nehézségektől, sem a felelősségtől. Abból a forrásból merít ő is erőt, mely sohasem apad ki azok számára, kik komolyan kérik az isteni segítséget, mely képessé tesz a kísértések feletti győzelemre és az Istentől kapott kötelességek teljesítésére.

Az elfogadott kegyelem növeli képességét Isten és Fia megismerésére. Lelke sóvárog arra, hogy Mestere tetszésére szolgáljon. Amint előbbre halad a keresztény ösvényen, megerősödik a kegyelemben, mely a Krisztus Jézusban van (2Tim 2:1). Ez a kegyelem képessé teszi, hogy hűségesen tanúságot tegyen mindarról, amit hallott. Nem veti meg és nem hanyagolja el az Istentől kapott ismeretet, hanem rábízza hűséges emberekre, akik szintén továbbadják azt másoknak.

Pál Timótheushoz írt utolsó levelében magasztos eszmét tár az ifjú munkás elé. Rámutat kötelességére, amely rá, mint Krisztus szolgájára hárul. *„Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint olyan munkás, aki szégyent nem vall, aki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét”* (2Tim 2:15). *„Az ifjúkori kívánságokat pedig kerüld; hanem kövessed az igazságot, a hitet, a szeretetet, a békességet azokkal egyetemben, akik segítségül hívják az Urat tiszta szívűből. A botor és gyermekes vitatkozásokat pedig kerüld, tudván, hogy azok háborúságokat szülnek. Az Úr szolgájának pedig nem kell torzsalkodni, hanem legyen mindenkibe nyájias, tanításra alkalmas, türelmes, aki szelíden fenýíti az ellenszegülőket; ha talán adna nekik az Isten megtérést az igazság megismerésére”* (22–25. vers).

Az apostol óvta Timótheust a hamis tanítóktól, akik megpróbálnak bejutni az egyházba. *„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzszóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok... kiknél megvan a kegyességnak látszata, de megtagadják annak erejét. És ezeket kerüld!”* (2Tim 3:1–2, 5).

Majd folytatja: *„A gonosz emberek pedig és az ámitók nevekednek a rosszaságban, eltévelyítvén és eltévelyedvén. De te maradj*

Amire az egyháznak
e veszedelmes napokban
szüksége van, az a munkások
ama hada, akik Pálhoz hasonlóan hasznossá nevelték magukat, akik Isten dolgaiban mély tapasztalatra tettek szert, és komolysággal, buzgósággal teljesek.

meg azokban, amiket tanultál és amik reád bízottak, tudván, kitől tanultad. Mert hogy gyermekségedtől fogva tudod a szent írásokat, melyek téged bölcsé tehetnek az üdvösségre... A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített” (13–17. vers). Isten bölcségesen gondoskodott eszközökről, hogy sikeresen harcoljunk a gonosszal szemben, mely a világban van. A Biblia az a fegyvertár, ahonnan a küzdelemre elláthatjuk magunkat. Derekunkat az igazság övezze körül! Mellvértünk a megigazulás legyen! A hit pajzsa a kezünkben, az üdvnek sisakja pedig a fejünkön legyen! A Lélek kardjával, mely Isten Igéje, törjünk utat magunknak a bűn akadályán és nehézségén át!

Pál tudta, hogy nagy veszély leselkedik az egyházra. Tudta, hogy hűséges, komoly

munkát kell végezniük azoknak, akiket a gyülekezet gondviselésével bíztak meg. Ezért írta Timótheusnak: „*Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor és az ő országában. Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással*” (2Tim 4:1–2).

Miután Pál attól félt, hogy Timótheust szelíd és engedékeny természete visszatarthatja munkájának lényeges részétől, arra bátorította, hogy legyen hűséges a bűn megrovásában, sőt élesen feddje meg azokat, akik durva bűnöket követnek el. Mindazáltal ezt „*teljes türelemmel és tanítással*” kellett végeznie. Krisztus türelmét, szeretetét kellett kinyilatkoztatnia, az Ige igazsága által megmagyarázva és erősítve rosszallását...

Az emberi bölcsesség büszkesége, a Szentlélek befolyásának semmibevétele és Isten szava igazságának ellenőrzése miatt sokan, akik kereszténynek vallják és alkalmasnak vélik magukat mások tanítására, elfordulnak Isten követelményétől. Pál kijelenti Timótheusnak: „*Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert vizket a fülük, és az igazságtól elfordítják az ő fülüket, de a mesékhez odafordulnak*” (3–4. vers).

Az apostol itt nem a nyíltan vallástalanokra, hanem hitvalló keresztényekre utal, akiket hajlamaik vezetnek, ezáltal önmaguk rabjai. Ezek csak olyan tanokat késznek meghallgatni, melyek nem dorgálják meg bűneiket, és nem ítélik el szórakozó életmódjukat. Krisztus hűséges szolgáinak egyenes szavai sértik őket, ezért oly tanítókat választanak, akik dicsérő és hízelgő szavakat mondanak nekik...

Isten kinyilatkoztatta akaratát, s emberi ostobaság kétségbe vonni azt, ami Isten szájából származik. Miután a végtelen Bölcsesség szólt, az ember számára nincs sem-

mi kétes kérdés, amit előterjesszen, sem ingadozó lehetőség az Isten szavához való igazodásban. Mindaz, amit megkövetel tőle, az az őszinte, komoly megegyezés Isten kinyilvánított akaratával. Az engedelmeség az indíték és a lelkiismeret legfőbb parancsa.

Pál folytatja intelmeit: „*De te józan légy mindenkiben, szenvedj, az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd!*” (5. vers). Pál élete befejezése előtt állt; óhaja az volt, hogy Timótheus töltsen be az ő helyét, őrizze a gyülekezetet a meséktől és az eretnekségektől, amelyek által az ellenség különböző módon igyekszik őt az evangélium egyszerűségétől eltéríteni. Intette: kerüljön minden világi tevékenységet és az azokba való belekeveredést, mely akadályozhatná, hogy teljesen Isten munkájának szentelje magát; örömmel viseljen el ellentmondást, szemrehányást és üldözést, melyet hűsége vált ki; adja lelkészi szolgálatának teljes bizonyosságát, hatáskörén belül felhasználva minden eszközt, jót téve azokkal, akikért Krisztus meghalt.

Pál élete szemléltette a tanított igazságokat; ebben rejtett az ereje. Szíve telve volt a felelősség mély, maradandó érzetével, és szoros közösségben dolgozott Krisztussal, Aki a jogosság, a kegyelem és az igazság forrása. A Megváltó keresztyéjéhez mint sikerének egyetlen biztosítékához ragaszkodott. Az Üdvözítő szeretete volt kimeríthetetlen indítéka, mely segítette önmagával és a gonosszal szembeni küzdelmében, amint Krisztus szolgálatában előrehaladt a világ barátságtalansága és ellenségeinek ellenállása ellenére.

Amire az egyháznak e veszedelmes napokban szüksége van, azok a munkások, akik Pálhoz hasonlóan hasznossá nevelték magukat, akik Isten dolgaiban mély tapasztalatra tettek szert, és komolysággal, buzgósággal teljesek. Megszentelt, önfeláldozó férfiakra van szükség, akik nem riadnak vissza a megpróbáltatástól és a felelősség-

től, akik bátrak és hűek; akiknek szívében Krisztus „*a dicsőségnek ama reménysége*” (Kol 1:27), és szent tűzzel érintett ajakkal hirdetik az Igét. Ilyen munkások hiánya miatt szenved Isten ügye, és a végzetes tévtanok halálos méregként fertőzik az emberiség nagyobb részének erkölcsét, megfosztván reménységétől.

Mialatt a hűség, agyonhajszolt zászlóvivők életüket áldozzák az igazságért, kik töltik be a helyüket? Vajon ifjaink átvesszik-e atyáik kezéből a szent megbízatást? Készek-e a hűségesek halála által okozott űr kitöltésére? Figyelnek-e az apostol kérelmére, meghallják-e a kötelesség hívó szavát az önzésre és a nagyraagyásra való ösztönzés közepette, mely csábítja a fiatalságot?

Pál különböző emberekhez intézett személyes üzenettel fejezte be levelét, és még egyszer megismételte sürgős kérelmét, hogy Timótheus hamarosan, lehetőleg még a tél beállta előtt jöjjön el hozzá. Beszélt magányáról, melyet néhány barátjának önkéntes távozása, és mások szükség-szerű távolléte okozott. És hogy ne aggódjon Timótheus amiatt, hogy az efézusi gyülekezetnek szüksége van a munkájára, Pál kijelenti, hogy már elküldte Tikhikust, aki betölti a helyét.

Azután Néró előtti kihallgatásáról, testvérei elfordulásáról, valamint a szövetségét megtartó Isten fenntartó kegyelméről beszél. Pál azzal fejezte be levelét, hogy szeretett Timótheusát a Főpásztor oltalmába ajánlotta, aki – bár az alpásztorokat megölhetik – mindig gondoskodik a nyájáról. 🍀

ELLEN G. WHITE

Ez a szakasz Ellen G. White *Az apostolok története* című művének negyvenkilencedik, „Pál utolsó levele” című fejezetének egy részlete. A hetednap adventisták hiszik, hogy Ellen G. White (1827–1915) a próféta bibliai ajándékát gyakorolta több mint 70 éves nyilvános szolgálata során.

NYISD MEG A KÖNYVET!

Az 1900-as évek elején, valahol a Duna és a Kárpátok hegyvonulata között egy katonai egységben egy fiatal egyetemista, aki éppen kötelező katonai szolgálatát tölti, visszavonul egy sarokba, és olvas. Nem újságot, nem az egység szabályzatát, hanem a Bibliáját.

Ott, a laktanyán, az ország minden tájáról érkezett katonák között, Petre Paulini magánál tartja a hit legerősebb fegyverét: egy vastag könyvet vékony lapokkal, melyet görögből és héberből fordítottak, szavai pedig mélyen az igazságot keresők szívébe hatolnak: a Szentírást.

Csakhogyan azon a bizonyos napon különleges dolog történt. Az egyik tiszt leült mellé, és a többi már történelem, az Adventista Egyház úttörőinek történelme. Nem tudom pontosan, miről beszélgettek, egyházunk krónikái nem hagytak ránk feljegyzést erről. Amit viszont jól tudunk: ez volt az a pillanat, amely Ștefan Demetrescunak, a román hadsereg tisztjének a megtéréséhez vezetett.

Mi készítette arra a krajovai Katonai Gimnázium és a bukaresti Gyalogsági Tiszti

Főiskola évfolyamelső végzősét, hogy maga mögött hagyva a katonai pályát, megkezdhesse teológiai tanulmányokat folytasson, és az Adventista Egyház lelképásztora legyen? Egy könyv, amelyet Petre Paulini katona a megfelelő helyen és időben nyitott meg.

Évekkel később Petre Paulini lett a romániai Adventista Egyház első elnöke, míg Brăilába való kiküldetése ideje alatt, 1914 és 1917 között, Ștefan Demetrescu lett az az lelkész, aki a Duna menti városban megalapította az első adventista gyülekezetet.

Most pedig vegyük át újra a fentebb vázolt eseménysort: egy katona elindul, hogy teljesítse kötelező honvédő szolgálatát, s a fabőrdíjében magával viszi a Bibliáját is. Egy alkalommal, amikor az Igét olvassa, leül mellé egy tiszt, és meghallgatja az egyszerű katona által tolmácsolt advent üzenetet. A tiszt meggyőződik a bibliai igazságról, megkezdheti, majd lelképásztor lesz, és gyülekezetet alapít, mely a mai napig létezik.

Íme, miként nyilvánul meg a Szentírás ereje, ha megfelelő kezekbe kerül! A Biblia

nem csupán szerencsét hozó tárgy, amit az éjjeliszekrényre teszünk, és nem is olyan könyv, amit csak akkor lapozunk fel, ha sötét fellegek gyülekeznek felettünk: a Biblia Isten élő Szava. Pál apostol ekképpen fogalmazott az Ige erejét illetően: „Mert az Istennek beszéde élő és ható; élesebb minden kétélű fegyvernél, mely elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megosztásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait” (Zsid 4:12).

Petre Paulini volt az az ember, aki egy bizonyos helyen és időpontban megnyitotta a Bibliáját, és ezzel megalapozta a romániai Adventista Egyház történetének tavaszát. Paulini nem azzal kezdte meg szolgálatát a katonai egységében, hogy prédikációt tartott; ennél sokkal egyszerűbb dolgot tett, ami talán mégis rendkívül nehéznek tűnhet. Kinyitott egy könyvet ott, ahol a társai láthatták, mit tesz. Önként hozta magát olyan helyzetbe, amelyben a bajtársai ki-gúnyolhatták volna, de ez az ár túl csekély volt ahhoz a küldetéshez képest, amit ezzel az egyszerű gesztussal megvalósíthatott.

Hasonló eseményre került sor körülbelül kétezer évvel ezelőtt az Emmausba vezető úton. Két tanítvány úgy érezte, mintha az ég omlana rájuk; meg voltak győződve arról, hogy Jézus a Messiás, akire évszázadok óta vártak, és most reményeik szertefoszlottak, elsötétedett előttük a láthatár. Sokszor nehéz érett emberek kétségbeesésén enyhítenünk, vigasztaló szót szólnunk hozzájuk, ha mi magunk nem éltünk át hasonló lelki tapasztalatot. Csakhogy ezúttal a két ember mellé egy Idegen társult, aki nem fedte fel azonnal a kilétét, hanem valami más, egyszerű és hatásos dolgot tett: megnyitotta a Szentírást. Nem csak hogy megértette őket, hanem egyenesen Ő volt Az, Aki saját maga élte át mindazt, amiről a tanítványok éppen beszélgettek. Jézus, az Idegen, aki csatlakozott hozzájuk az Emmausba vezető úton, elmagyarázta nekik, mit ír róla a Szentírás Mózesztől kezdve a

prófétákon át. Nem tudjuk pontosan, mit mondott nekik, azt viszont tudjuk, hogy a tanítványok miként jellemezték akkor megélt lelki tapasztalatukat: „És mondanak egymásnak: Avagy nem gerjedezett-e a mi szívünk mi bennünk, mikor nekünk szóla az úton, és mikor magyarázá nekünk az Írásokat?” (Lk 24:32).

Amikor egy őszinte szív megnyílik a Szentírás előtt, a Szentlélek munkálkodik, és az ember teljes lényé átalakulhat. Jézus az Emmaus felé vezető úton megnyitotta a Szentírást a tanítványok előtt, ami életet lehelt reményükbe, hogy valóban Jézus a Messiás. Petre Paulini is ezt tette a kaszárnyában, és cselekedete vágyat ébresztett Ștefan Demetrescu szívében, hogy közelebbről megismerje Azt, Aki meghalt a bűneinkért. Amikor kinyitod a Bibliát, mi változik meg körülötted? Mielőtt azt kívánnád, hogy családtagjaid, otthonod lakói, iskola- vagy munkatársaid megváltozzanak, kérdezd meg önmagadtól: „Valóban hagyom, hogy a Szentírás megváltoztasson?

„A prédikációk szombatról szombatra való pusztá meghallgatása, a Biblia ismételt átolvasása, vagy versről versre történő értelmezése mit sem használ nekünk, vagy azoknak, akik hallgatnak minket, ha a Biblia igazságait nem alkalmazzuk személyes életünkben. Az értelmi képességeket, az akaratot, az érzelmeket Isten Igéjének irányítása alá kell rendelnünk, és akkor a Szentlélek munkája nyomán az Ige szabályai az élet alapelveivé válnak”
(Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*).

Pál ezt írta a fiatal Timótheusnak a Szentírás fontosságáról és erejéről:

„A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített”

(2Tim 3:16–17).

Az általad megnyitott Szentírás nem csupán egy a sok százezer könyv között – legyenek azok akár vallási jellegűek is –, hanem Isten Igéje, mely feltárja előtted és a körülötted élők előtt az üdvösség lehetőségét.

Bármilyen erő is rejlik a Szentírásban, ha zárva marad a könyvtárunkban, képtelen megváltoztatni minket. Egy könyv, amit a polcra tesznek, és hagyják, hogy ott porosodjon, még soha senkit nem változtatott meg. A kinyitott, elolvasott, majd megélt Könyvnek azonban életet megváltoztató ereje van. Képes a hitetleneket hívókká, a csüggedteket reménykedőkké, a gőgösöket alázatosakká, a kereszt elől menekülőket pedig keresztet hordozókká tenni. Folytathatnám a sort, de mindannyiunk tapasztalata egyedi. Azaz hogy egy dolog mégis közös ezekben a tapasztalatokban: az Ige átalakító ereje.

Ha Petre Paulini otthon hagyta volna a Bibliáját, amikor bevonult a hadseregbe, vajon hallottunk volna valaha is Ștefan Demetrescuról? Istennek bizonyára számtalan módja van arra, hogy az igazságot a föld legelszigeteltbb pontjára is eljuttassa, amit Lukács is megerősít az evangéliumában: „És ő felelvén, monda nékik: Mondom néktek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani” (Lk 19:40). Isten mindannyiunkat felhasznál arra, hogy megéljük és bemutassuk az embereknek a Szentírás igazságát. Ha Petre Paulini a félelem, a szé-

gyen vagy a közöny miatt nem nyitotta volna meg a kaszárnnyában a Bibliáját, a romániai Adventista Egyház története másképpen alakult volna, Isten máshogy gondoskodott volna rólunk. Ștefan Demetrescu és a brâilai adventista közösség élete – de nyugodtan mondhatom azt is, hogy az én életem és a te életed is – más irányt vehetett volna. Most már érted, miért annyira fontos félelem nélkül, őszinte szívvel és elmével megnyitnunk Isten szent Igéjét?

A zsoltáros már jóval a romániai Adventista Egyház történetének kezdete előtt megírta: „Az én lábamnak szövétneke a te Igéd, és ösvényemnek világossága” (Zsolt 119:105). Ez az Ige képes utat mutatni az egyháznak, az adventista népnek, nekem és neked. Ez az útmutatás lépésről lépésre történik, megnyilvánulása akárcsak egy gyertya fénye, mely elegendő ahhoz, hogy megvilágítsa előttünk az utat.

Az idei imahétnek nem célja új szabályok felállítása, hosszú lista közzététele megoldandó feladatokról! Ezen az imahétben egy egyszerű és közvetlen felhívást intézünk advent közösségünk minden tagjához: Nyissátok meg a Bibliátokat! 📖

Elmélkedésre szánt kérdések:

1. Melyek azok a pillanatok a mindennapi életben, amikor nehéz nyilvánosan biznyságot tennünk a hitünkrol, mivel félünk a környezetünk reakciójától?
2. Mit tehetünk annak érdekében, hogy a Szentírás olvasása ne váljon pusztá rutinná, hanem magunk is átéljük az Emmausba tartó két tanítvány tapasztalatát, valahányszor megnyitjuk a Bibliánkat?
3. A Biblia alapelveinek „életvitelünk alapelveivé” kell válniuk. Mit jelent ez a gyakorlatban?

IOAN-ALIN FEIER,
a Romániai Unió kincstárnoka

Történetek gyermekeknek

Szerző: Abigail Duman

ELSŐ SZOMBAT

SZILÁRD ALAPUNK A BIBLIA

CÉLUNK A MISSZIÓ

Ha élsz, küldetésed van!

Vágytál-e valaha arra, hogy egyszer valami kimagasló, csodálatos dolgot tégy Istenért, valami rendkívülit az Ő szolgálatában, például, akartál-e valaha hős lenni, világot megváltoztatni? Van egy jó hírem: ha élsz, küldetésed van! Két lehetőség áll rendelkezésedre: vagy a Jézus oldalára állsz, vagy

– ha nem mellette döntesz – akaratlanul is a sötétség eszközévé válsz.

Sátán el akar pusztítani, Isten viszont meg akar menteni.

A döntés könnyűnek tűnik, nem igaz? Mégis, miért tétováznak oly sokan, amikor Isten szolgálatáról van szó? Talán félnek, hogy túlságosan nehéz lesz ez az út, vagy nem tudnak nemet mondani a bűnös, emberi természetnek. Lehet, hogy nem is tudatosítják, mennyire valóságos a jó és a gonosz közötti küzdelem. (Reméljük, hogy ennek a hétnek a történetei változtatnak a helyzeten!)

Azonban „Istennél minden lehetséges” (Mt 19:26). Hiszed, hogy nagy dolgokat képes véghezvinni az életedben? Hinned kell, ezért vedd a „kardod” (a Bibliád), és osszpontosíts a küldetésedre! Isten hív téged:

ha lélegzel, ha olvasod, vagy hallod ezeket a szavakat, válaszolnod kell a hívására.

JÁRJ ISTENNEL!

EGYEDÜL AZ ÖSVÉNYEN

*Jegyezd meg: Sosem sodródhatsz
oly messzire, hogy ne térhess vissza!*

„Vigyázz, kész, rajt!” A várva várt parancsszó túlharsogta a biciklik csengőinek csilingelését és a gyermekek türelmetlen hangját. Abby megigazította a sisakját. Hetek óta izgatottan várta ezt a kerékpárversenyt, amelyet a gyülekezete szervezett.

Mozgásba lendült a csapat. Az ösvény egyik oldalán sűrű erdő, a másikon magas drótkerítés. Feltekertek egy dombra, majd hosszú ereszkedő következett. Abby ért le elsőként, és gyorsan leszállt a biciklijéről, hogy felmérje a terepet. Hirtelen egy csontra lett figyelmes. *Talán egy nagyobb állat hagyhatta itt* – gondolta kissé nyugtalanul.

A csoport többi tagja nem állt meg azon a helyen, ezért ő is visszaugrott a biciklijére, és gyorsan pedálozva megpróbálta utolérni a barátait. Néhány kilométer múlva valaki azt javasolta, hogy forduljanak vissza. Abby csalódottan látta, hogy az édesanyja is ezt tette.

– Anya, most komolyan vissza kell fordulnunk?

– Drágám, attól tartok, hogy nem bírja tovább a lábam – mondta az édesanyja mosolyogva. – Mi több, apa, és az öcséd az autóban várnak ránk.

Abbynek hirtelen felcsillant a szeme:

– Anya, akkor mehetek én a csapat élén?

Megújult energiával lendült előre, és befordult a sarkon, amely után egy hosszú kanyar következett. Abby önállónak és erősnek érezte magát. Észrevette, hogy az út teljesen szabad. A drótkerítés mögött egymás után suhantak el az autók, a sötét erdő fái már hosszú árnyékot vetettek a jobb oldalon.

Talán meg kellene várnom a többieket... – gondolta magában. – *Vagy mégsem? A parkoló a következő kanyarban van. Már majdnem odaértem.*

Teltek a percek, de a parkoló egyik kanyar után sem bukkant fel a szeme előtt. Egyre gyorsabban pedálozott. Rádöbrent, hogy egyedül van azon az úton. A szíve egyre hevesebben vert. Hirtelen két biciklis bukkant fel. Fejbólintással köszöntek, majd sietve megelőzték. Ekkor vette észre maga előtt a dombot, és eszébe jutott a csont. Hogy is feledkezhetett meg róla? *Túlságosan messzire jöttem, hogy innen visszaforduljak!* – gondolta ijedten. – *Túl messze vagyok.*

Imádkozott, hogy ne legyenek vadállatok a közelben. Amikor áthaladt azon a ponton, amely korábban megijesztette, egy pillanatra lelki szemei előtt megjelent egy ugrásra kész puma. Az út egy örökkévalóságnak tűnt, de végre meglátta a parkolót. Micsoda kellemes látvány volt! Odaszaladt apja autójához, és elmesélte, hogy mi történt vele.

Nemsokára egy futva közeledő alakot vett észre az ösvényen. Egyedül, zihálva, könnyek közt... Az édesanyja volt! Abby odaszaladt hozzá.

– Ó, Abby! Mennyire örülök, hogy biztonságban vagy! – mondta, miközben szorosan átölelte. – Miért siettél előre?

– Anya, nagyon sajnálom! – mondta a kislány könnyes szemmel. – Megkérdeztem, hogy előre mehetek-e. Nem emlékszel?

– Igen, tudom, de nem vártad meg a válszom!

Futottál-e valaha olyan gyorsan, mintha meg akarnád előzni Istent? Tanulj Abby hibájából, hiszen így sok félreértéstől és fájdalomtól menekülhetsz meg. Soha ne fuss előre! Soha ne menj egyedül az úton! Az életben az ördög folyton hazugságokat súg majd a füledbe, de te jegyezd meg: soha nem juthatsz olyan messzire, ahonnan nem

térhetsz vissza! Nem számít, mit tettél, mit láttál, mit mondtak mások, vagy milyen gondolatok cikáztak a fejedben – Jézus szemében értékes vagy.

„Örök szeretettel szeretlek” – mondja Isten (Jer 31:3). Az útitársad szeretne lenni. Vele mész? Ha igen, add oda neki a kezéd és a szíved! Nézz előre a jövőbe, mert most kezdődik a küldetésed!

HÉTFŐ

ÁTADÁS

A KEVESEBB NÉHA TÖBB

*Te vagy az edény, Ő a kincs.
Együtt csodálatos csapatot alkottok!*

A következőképpen képzelem el a Máté 14: 13-21-ben leírt történetet:

– Valami történni fog, valami lebeg a levegőben – motyogta Nátán, ahogy az ablak előtt állva magába szívta a szél illatát.

– Hmmm – szólt közbe anya. – Talán vihar készülődik a tó túloldalán.

– Ez nem vihar! Látod, mennyien vannak az utcán? Valami történik! – erősködött Nátán.

Nemsokára bebizonyosodott, hogy a fiúnak volt igaza. Egy érdekes Idegen, egy Csodatevő járt a környéken, és mindenki sietett hallgatni Őt.

– Kééérlek... Mehetek én is? – kérlelte Nátán az édesanyját. – Szeretném én is halani, mit mond.

Az édesanyja megállt egy pillanatra.

– Várj csak, teszek neked uzsonnát!

Nemsokára visszatért egy kosárával a kezében, amelybe néhány kenyérféle és két halacska csomagolt.

– Figyelj, Nátán! Ne maradj sokáig!

Jézust nem volt nehéz megtalálni. Emberek százai tolongtak körülötte egy vad-

virágokkal és magas fűvel tarkított tóparti réten. Nátán a lehető legközelebb furakodott, és leült a fűbe hallgatni a Tanító szavait. Annyira figyelt, hogy alig vette észre, amikor Jézus egyik tanítványa odament hozzá és megszólította.

– Elnézést, fiatalember! – mondta szelíd hangon. – Nem osztanád meg az ételed a Tanítóval?

Nátán nagyot nyelt, majd bólintott. Akkor döbbent rá, mennyire éhes.

– De kevés étel van, mindössze öt kenyérke és két kicsi hal.

A tanítvány mosolygott:

– Pont, amennyi kell!

Nátán nagyot nézett. Amikor a papok drága ruhájára, szónoklatára, számtalan

szabályára gondolt, soha nem érezte elég jónak magát ahhoz, hogy tetsszen Istennek. A tanítvány szavai azonban új reménnyel töltötték be szívét, ami azt súgta, hogy Isten a legkisebb ajándékot sem utasítja vissza, ha őszinte szívből ajánljuk fel Neki.

Átadta a kosarát, majd tekintetével kísérté. Látta, ahogy Jézus a kezébe veszi. Amikor a szelíd Tanító elmosolyodott, és találkozott a tekintetük, Nátán érezte, hogy Jézus mindent tud róla, mégis szereti őt. *Nem is éreztethette volna ezt jobban!* – csodálkozott Nátán.

Jézus áldást kért az ételre, imádkozott, majd elkezdte kisebb darabokra törni a kenyeret. Nátán a csodálkozástól kikerekedett szemmel figyelte. Elképedt: az anyukájától kapott öt kenyérkének és két halnak már régis-rég el kellett volna fogynia, Jézus mégis csak tovább osztogatta a kenyér- és haldarabokat. Emberek ezrei ültek a domboldalon, és mindannyian jóllaktak a kis elemőziájából!

Nátán is kapott egy darab árpakenyert, amelyet figyelmesen, minden oldal-

ról átvizsgált. *Egy csodát tartok a kezemben* – mondta magában. – *És ha belegondolok, hogy Jézus az én kevéske uzsonnámat használta fel ennek a csodálatos bőségnek a megteremtésére...*

Talán te is gondoltál már arra, hogy az életed nem sokat számít a dolgok hatalmas összefüggésében. Azonban, ha Jézus több, mint ötezer embert vendégelt meg egy kisfiú szerény uzsonnájából, akkor vajon milyen csodát vihet véghez a te életedben, ha átadod magad Neki?

Nátánnak nem kellett megvárnia a felnőtté válást, hogy tehessen valamit Istenért. Az uzsonnája és a szíve ajándéka kevésnek tűnhet, de Isten szemében felmérhetetlen érték. A te esetében mi a helyzet? Átadod Neki az idődet? Semmi sem túl sok vagy túl kevés ahhoz, hogy átadjuk Jézusnak.

Amikor átadod magad Neki, megengeded, hogy hatalmának dicsősége dolgozzon általad. „Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van” (2Kor 4:7). Te vagy az edény, Ő a kincs! Együtt csodálatos csapatot alkotok!

Kedd

TEDD, AMIT KELL!

AZ ÉGŐ MEZŐ

Egy életed van: éld Jézusért!

Az életmódod és a tetteid többet elárulnak Isten szeretetről, mint a szavaid.

Tim nagyjából mindent tudott a tűzről. Tudta, hogyan nem szabad meggyújtani, hogyan kell eloltani, sőt azt is, hogy mi a teendő, ha ő maga lobbanna lángra (földre veti magát, és addig

hempereg, míg elalszik a tűz). Az édesanyja megmutatta neki a bozót- és erdőtüzekről szóló kimutatásokat, és sokat beszélgetett vele a tűz okozta károkról, amelyek súlyosan érintik a vidéki lakóházakat. Figyelmeztető matricákat is vásárolt neki, és megtanította a tűzmelegelőzés szabályaira, amiket a barátaival is megbeszélte. Az édesanyja azt is a lelkére kötötte, hogy *soha* ne játsszon a gyufával. Tim iskolájában ő volt a legképzettebb a tűz elleni védekezésben.

Szíve mélyén azonban Tim igenis *akart* játszani a tűzzel. Kívülről engedelmesnek és megértőnek tűnt, belül azonban... alig várta az alkalmat, hogy anyja figyelmetlenségét kihasználva, elcsenhessen egy doboz gyufát, és a nadrágja zsebébe rejtse. És természetesen, ez a nap is elérkezett.

Iskolába menet Tim megtapogatta a zsebé, és komolyan gondolkodni kezdett azon, hogy mit kezd majd a tiltott kincssel. *Talállok én egy megfelelő helyet, ahol biztonságosan meggyújthatok egy szálát* – tervezgette.

Hazafelé menet az iskolából Timnek egy tágas mező és egy kis csűr mellett vezetett el az útja. Senki nem lakott abban az utcában, ezért amikor leereszkedett a magas fűben, senki, még az arra járók sem vették észre. Türelmetlenül félrehajtotta a fűvet, és meggyújtott egy szál gyufát. A láng csak úgy táncolt a szélben. Tim szeme csillogott a gyönyörűségtől, ahogy a pálcska végén hullámzó lángot nézte. Ó! – kiáltotta, majd gondolkodás nélkül elengedte az égő gyufát a fűbe. A száraz növényzet abban a pillanatban lángra kapott, és bármennyire is próbálta, már nem tudta eloltani. A tűz gyorsan terjedni kezdett.

Tim rögtön felismerte, hogy egyedül tehetetlen. Összeszorult torokkal sietett haza, csendben belopakodott, és elrejtőzött.

– Szia, drágám! – üdvözölte az édesanyja, de hirtelen elakadt a szava. – Füstöt látok. Ég az út melletti mező! Azonnal hívom a tűzoltókat!

Tim az édesanyjával együtt kirohant az égő mezőhöz. Néhány verejtékező férfi már megfeszített erővel próbálta megállítani a tűz terjedését. A csodálatos mező addigra teljesen leperzselődött, és a csűr is porrá égett. Tim azonban még a tűz eloltása után sem nyugodott meg. Rádöbbsent, hogy az engedetlensége rengeteg pénzébe került a polgármesteri hivatalnak, sőt, emberek élete is veszélyben forgott. Tim számára a tűzmelegelőzési szabályok ismerete nagyon jó volt, de nem elegendő. Megfelelően kellett volna eljárnia. Azt kellett volna tennie, amit tudott.

A te esetemben mi a helyzet? Talán sok ismeretet szereztél a Bibliából, de nem aszerint jársz el. Ha Timhez hasonlóan tudod, hogy mi a helyes, de nem azt teszed, amit kell, akkor kérd Isten segítségét! Ő arra hívott el téged, hogy ne csak beszélj az Ő jóságáról és kívülről engedelmesnek tűnj, hanem tanúként is viselkedj. Ehhez nem szükséges tökéletesnek lenned, viszont kérned kell Isten segítségét, hogy a legjobbat add magadból. Egy életed van: éld Jézusért!

HALLGASS A SZENTLÉLEKRE!

A FARAKÁS KÖRÜL LESELKEDŐ VESZÉLY

Amikor a Szentlélekre hallgatsz, áldásokban részesülsz, közelebb kerülsz a mennyhez, és a tanúbizonyság erőteljes eszközévé válsz Isten kezében.

Luke a tekintetével végigpásztázta az udvart, keresett valamit, ami felkelti az érdeklődését. Édesapja a nagymamájával beszélgetett a terasz lépcsőjén, ő pedig nagyon unta magát. Amikor észrevette az udvar végében levő farakást, felcsillant a szeme, és azonnal odament.

Ne menj közel a farakáshoz! – hallotta gondolatban a figyelmeztetést. – *Vajon Isten szól hozzám?* – tűnődött. Nem volt benne biztos. Végül is ő csak egy gyerek! Egyet azonban tudott: fel akart mászni a farakásra. – *Nem látok semmiféle veszélyt* – gondolta magában. Megvonta a vállát és közelebb lépett a farakáshoz. Keresett egy vastag rönköt, és elkezdett felmászni rá.

Hirtelen egy csörgő hangra lett figyelmes. Néhány méterre tőle egy hatalmas, barna színű kígyó éppen támadásra készült. Luke megdermedt a félelemtől. Még soha nem látott csörgőkígyót, de ösztönösen felismerte, hogy komoly veszélyben van. Mit tegyen? Hátrálni kezdett, miközben teli torokból sikított. Ekkor vette észre, hogy a kis testvére, Daniel is felmászott utána a farakásra, mit sem sejtve a veszélyről.

Az édesapa odarohant a gyermekeihez.

– Csörgőkígyó! – kiáltotta.

Azonnal karon ragadta gyermekeit, és leemelte őket a farakásról. Luke és Daniel szíve hevesen vert. Erejüket megfeszítve szaladtak le a dombon, egyenesen az

édesanyjuk karjaiba, aki szorosan magához ölelte őket.

– Köszönjük meg a jó Istennek, hogy sértetlenül megmenekültetek! – mondta az édesanyjuk többször egymás után.

Keze remegett, szeme megtelt könnyel.

Később Luke bevallotta:

– Anya, gondolatban hallottam egy hangot, amely figyelmeztetett, hogy ne mászkaj fel a farakásra.

– A Szentlélek hangja volt! – mondta az édesanyja. – Mindig hallgass arra a hangra, és meglátod, nagyobb korodban is sok bajtól meg fog menteni!

– De nagyon sok gondolat átfut az agyamon! Honnan tudhatom, hogy ezek közül melyik a Szentléleké? – kérdezte Luke.

– Ez egy nagyon jó kérdés. Fontos időt szánnod a bibliaolvasásra. Isten Szavát olvasva megtanulod felismerni a hangját. A Szentlélek mindig figyelmeztet a jóra, és gondolataidat leellenőrizheted a bibliai is-

meretekkel – válaszolta az édesanya elgondolkodva.

Luke reszketve gondolt arra, mennyire közel volt a csörgőkígyóhoz. Anya a vállára tette a kezét, és ezt mondta:

– Isten így figyelmeztet Máté 26:41-ben: *Vigyázzatok, és imádkozzatok!* – mert van egy ellenségünk, aki el akar minket pusztítani.

– Az ördög.

– Igen, így van! – bólintott az édesanyja.

– De nem ő fog győzni, hanem Jézus, én pedig mindent megteszek annak érdekében, hogy mindig az Ő szavára figyeljek! – válaszolta Luke.

– Ez a kijelentésed nagyon jól illik az említett tanácshoz. Egyedül Jézussal va-

gyunk biztonságban. Amikor a Szentlélek-re hallgatunk, nemcsak áldásokban részesülünk, és közelebb kerülünk a mennyhez, hanem a tanúbizonyság erőteljes eszközeivé is válunk Isten kezében. Így tudjuk betölteni a Tőle kapott küldetést, az Ő tervét életünkben.

Luke elgondolkodott.

– Nem tudom, pontosan mit vár el tőlem Isten, de pillanatnyilag van egy ötletem: figyelek, hogy meghalljam az Ő utasításait.

Édesanyja mosolyogva nyugtázta, mennyire bölcs a kislfia a korához képest.

– Pontosan úgy van, ahogy mondd. Engedd, hogy Isten Igéje és a Szentlélek vezessen téged!

Csütörtök

IMÁDKOZZ ÉS HALADJ!

AMIKOR ANYA IMÁDKOZIK

Az Ő szolgálatában minden pillanat számít!

Isten alázatos embereket keres, akik készek szolgálatot vállalni a mennyért akkor is, ha az csak egy egyszerű telefonhívást, néhány szót, vagy egy őszinte imát jelent. Szeretnél megállni egy kicsit és hallgatni az Ő Szavát?

Az időjárás-jelentések erős viharra figyelmeztettek. Az ég egyre jobban besötétedett, és nemsokára már süvített is a szél. Bryce óvatosan vezetett, hogy minél előbb biztonságban hazaérjen. A tavaszi viharok nem számítanak szokatlan eseménynek az Amerikai Egyesült Államok keleti részén, azonban ritkán válnak ennyire hevessé.

Otthon, a Bryce szülei rádöbrentek, hogy ez a vihar erősebb lesz a szokásosnál. A dörgések és

villámlások egyre sűrűsödtek. Erős szélle-
kések tépázták a fákat.

– Ez sokkal rosszabb, mint amire számí-
tottunk. Jobban érezném magam, ha Bryce
nem vezetne ilyen időben! – mondta anya.

– Az Úr angyalai vele vannak. Jó kezek-
ben van! – nyugtatta meg apa, anya vállára
téve a kezét.

Amikor a szél süvítése félelmetes üvöl-
tessé változott, anya és apa a hátsó fürdő-
szobában, a külső falaktól és az ablakoktól
távol keresett biztonságos menedéket. Szor-
osan összeölelkeztek, és fiuk biztonságá-
ért imádkoztak. Hirtelen anya felemelte a
fejét. Valami arra készítette, hogy tegyen va-
lamit.

– Hívd fel Bryce-t! Most!

– Rendben! – válaszolta apa, és elővette
a telefonját.

Ez idő alatt Bryce megpróbálta az utat
figyelni. A szél és az eső erősen csapkod-
ták az autót, az ablaktörőlk nem bírták elég
gyorsan törölni a vizet a szélvédőről. Az
útra esett faágak megkarcolták az autó ol-
dalát. Megkönnyebbült, amikor végre rátér-
hetett arra az ismerős útra, amely egyene-
sen hazáig vezetett. Hirtelen azonban han-
gos roppanást hallott. Egy hatalmas fa zu-
hant az útra, pontosan az autója előtt. Min-
den irányban levelek és faágak repkedtek.
„Ó!” – kiáltott fel. *Mit tegyen?* Hátramenet-
be váltott, és éppen elkezdett tolatni, ami-
kor megszólalt a telefonja.

– Halló, itt apa!

Bryce azonnal fékezett, és megpróbálta
a füléhez lapítani a telefonját.

– Halló!

Hirtelen újabb csattanást hallott. Ezút-
tal a kidőlt fa az autójára zuhant. Az abla-
kok kitörték, az autó hátsó része teljesen
összetört.

– Jól vagy, fiam? – kérdezte apa.

Bryce alig tudott megszólalni az ijedt-
ségtől.

– Igen, azt hiszem, de az autó nincs rend-
ben, ránk dőlt egy fa, és összelapította a
hátsó üléseket!

Kiugrott a kocsiból, és dermedten néz-
te a kidőlt fa alatt összetört autóját.

– Néhány másodpercen múlt, hogy nem
ott voltam, ahova a második fa esett!

– Hála Istennek az Ő oltalmáért! – só-
hajtott fel apa megkönnyebbülve. – Maradj
veszteg, érted megyek!

Miután Bryce biztonságban hazaért,
együtt újra átbeszélték a tapasztalat rész-
leteit. Elképedtek. Válaszként az imára Is-
ten meggyőzött egy anyát, hogy pontosan
akkor hívja fel telefonon a fiát, amikor má-
sodperceken múlt az élete!

Bizonyos értelemben az életünk is egy
vihar. Folyamatos harc a világosság és a söté-
tség között, próbaidő, mely felszínre hoz-
za, hogy kiben bízhatunk. Odafordulsz
Ahhoz, Aki átvezethet a viharon? Hallgass,
és válaszolj Isten kedves, kitartó hangjára,
mely eszedbe juttatja, mi a helyes döntés!
Légy készen cselekedni, amikor szól! Min-
den másodperc számít, amikor az Ő szol-
gálatáról van szó! És tudod, mi a legjobb
az egészben? A királyok Királyáért végzett
munka öröme örökké tart!

TOVÁBBÍTSD AZ ÜZENETET!

ANGYALOK A TEMETŐBEN

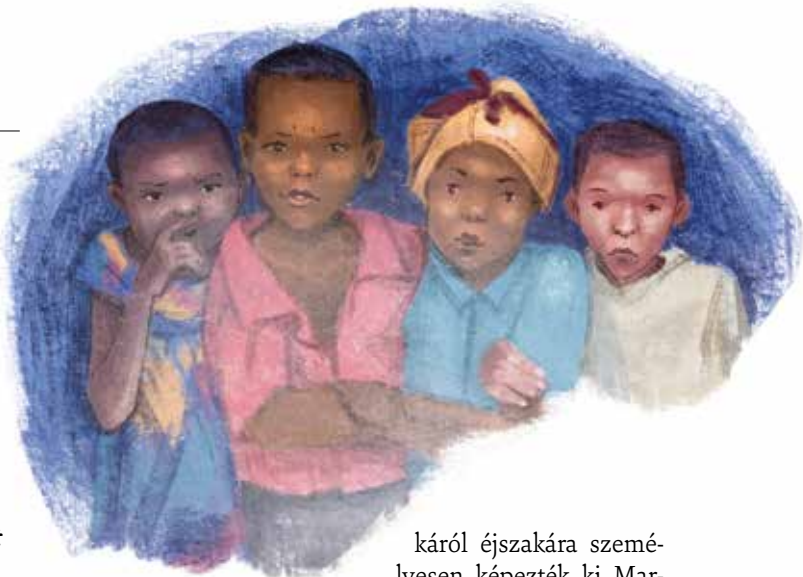
*Azon a temetőben töltött
éjszakán megváltozott
Marguerite és barátai élete.*

Megjegyzés a tanítóknak: Ez az igaz történet lelki küzdelemmel és természetfeletti eseményekkel kapcsolatos utalásokat is tartalmaz, amely néhány gyermeket túlságosan érzékenyen érinthet. Bár az események drámaibbak, mint ami a legtöbb gyermek életében előfordulhat, a Biblia emlékeztet arra, hogy az ellenség sok esetben nagyon találékonyan befolyásolja szívünket és döntéseinket. Javasoljuk, hogy a szülők először olvassák el maguk a történetet, és csak utána beszéljék meg a gyermekekkel.

– Szhhh! – fütyült Marguerite, miközben a szél lágyan mozgatta a nála magasabb pálmák ágait. – Majdnem odaértünk.

Kisangani a Kongói Demokratikus Köztársaság egyik városa. 1,6 milliós lakosságának jelentős hányada gyermek. Ez a Kongó folyó menti nagyváros a világosság és a sötétség közötti lelki harcok valóságos színtere. A felnőttek is félnek a varázslástól és a varázslással foglalkozó személyektől, éppen ezért tartotta mindenki előtt titokban egy csoport fiatal, hogy ismerkedni szeretne a varázslással.

Marguerite a város temetőjébe lopakodott, ahol a barátai már várták. A gonosz angyalok későn érkeztek aznap este. Éjsza-

káról éjszakára személyesen képezték ki Marguerite-et és barátait a varázslás tudományában. Marguerite-nek tetszett az ötlet, hogy „különleges” erőt kap, azt akarta, hogy *varázslónak* nevezzék, bár még gyermek volt.

– Talán azért késnek, mert megpróbálják korán elaltatni a szüleinket, hogy ne vegyék észre a hiányunkat – mondta egyikőjük.

Hirtelen erős fény vette körül őket. Azonnal felismerték, hogy ez a jelenség különbözik a többi estén tapasztaltaktól. Marguerite a földre esett, behunyta a szemét, és a kezével eltakarta az arcát. A fényben egy mennyei lény körvonalait látta.

Egy határozott hang hallatszott:

– Mit csináltok ti itt? Nincs időtök erre!

Az éjszakai szertartások, a démoni tanítással töltött órák elhalványultak az új látogató szavainak hallatán.

Mivel a gyermekek nem válaszoltak, az angyal újra megszólalt:

– Jézus nemsokára jön!

Világunk tele van olyan dolgokkal, amelyek eltávolítanak Istentől. Van valami az életetekben, ami nem Isten országának fogadására készít fel, hanem inkább a sötétségben tart? Ha igen, tegyétek félre! Isten szól ma hozzátok: „Nincs időtök erre! Jézus nemsokára jön!”

Az az éjszaka a temetőben teljesen megváltoztatta Marguerite és barátai életét.

Mindent bevallottak a szüleiknek, és soha többé nem találkoztak a démonokkal. Megnyitották a szívüket a Szentlélek előtt, és forró vágyat éreztek, hogy elmondják az angyalok üzenetét Kisangani lakóinak. Számos gyülekezet nyitotta meg a kapuit, hogy meghallgassák ezt a történetet a gyermekek ajkáról, akik vágytak elmondani a világnak, hogy Jézus nemsokára eljön, és senkinek sincs ideje önként beszélgetni az ördög csapdájába. Marguerite bizonyosságtétele erőteljes volt. Sok embert megértett a temetőben szerzett tapasztalata, amikor a mennyi angyal elűzte a démonokat. Alig egy év múlva Marguerite részt vett egy

evangelizációs sorozaton a szülővárosában, és családjával együtt megkeresztelkedett a Hetednapi Adventista Egyházba.

Tudjátok, hogy nektek is vannak tapasztalataitok, amiket továbbítanotok kell az emberek felé? Hiszitek, hogy Jézus nemsokára eljön? Keressetek alkalmakat, hogy elmondjátok másoknak, mit tett értetek. Talán segített legyőzni a rosszat, vagy csodálatos módon megvédett különféle veszélyektől. Marguerite-hez hasonlóan legyetek készen meghallanotok a hangját, és másokkal is megosztanotok, mit tett értetek! Ő megadja a küldetésetek teljesítéséhez szükséges bátorságot.

Második szombat

SZERESSETEK ÚGY, MINT JÉZUS!

AZ ELHALASZTOTT TEMETÉS

Bizonyosságot tenni nem azt jelenti, hogy mindig tökéletes vagy, hanem hogy megengeded Jézusnak, hogy tökéletesen dolgozzon általad!

Mit jelent tehát bizonyosságot tenni? Azt, hogy Jézushoz hasonlóan legyünk jók, függetlenül attól, mennyire rosszul bánnak velünk, és szeressük a nehezen szerethető embereket is. Nem azt, hogy mindig tökéletesek vagyunk, hanem azt, hogy megengedjük Jézusnak, hogy tökéletesen dolgozzon általunk!

Mióta Tembo, a tanzániai fiatalember szívét betöltötte Isten Igéje, tudta, hogy Vele akar járni, az Ő hangját hallgatni, és imával

folyamatosan kapcsolatban lenni a meny-
nyel. Mindenki szeretete Tembót, mert ked-
ves, figyelmes és az Úr Szentlelkével teljes
volt. Kivéve, persze, Jumát... Juma a talál-
kozásuk első pillanatától kezdve ki nem áll-
hatta Tembót. Folyton bosszantotta, és ha-
zugságokat terjesztett róla a háta mögött.
Időnként ez befolyásolta Tembo jó hírét,
ő azonban mindig nagyon kedves volt.

– Hallottad, milyen beteg Juma? – kér-
dezte valaki Tembót egy szép nyári napon.
– Senki, még a családtagjai sem tudnak a
közelében lenni, mert nagyon erős szagot
áraszt. Képtelenség egy fedél alatt lenni
vele, csak a felesége van mellette.

Tembo érezte, hogy egy kedves hang
szól hozzá gondolatban: *Menj és segíts Ju-
mán!* Tembo pedig habozás nélkül megtet-
te. Odaérve, legnagyobb meglepetésére a
férfi egész családja a kapu előtt várakozott.

– Mit keresel itt? – kérdezte valaki lené-
ző hangon.

– Jöttem segíteni – válaszolta Tembo.

– Már nem él sokáig! – jegyezte meg
egyik rokona. – Ha belépsz azon az ajtón,
és ő pont akkor hal meg, téged teszünk fe-
lelőssé a haláláért, és fizetheted a temetés
költségeit.

Tembo gondolkodóba esett. Tanzániá-
ban a temetések néhány ezer dollárba ke-
rülnek, és ő nem rendelkezett ekkora ösz-
szeggel, azonban nem hagyhatta, hogy el-
lensége Isten szeretetének ismerete nélkül
haljon meg.

A házba lépve, Tembo orrát megcsap-
ta a beteg felől áradó irtózatossá. Gyom-
ra felkavarodott, tüdeje friss levegőért kiál-
tott. Amikor meglátta a férfi testén levő ki-
terjedt sebet, megértette, hogy Isten pont
időben küldte őt oda. Erőért és erős gyo-
morért imádkozva, Tembo Juma feleségé-
hez fordult:

– Szükségem van tiszta rongyokra és
vízre, hogy kimossam a sebet. Amikor vég-
zek, azonnal kórházba szállítjuk. Én fize-
tem az utat!

Juma szeme tágra nyílt a csodálkozástól,
de nem szólalt meg. Tembo gondosan ki-
mosta a sebet, és úgy tett, ahogy megígérte.
A kórházi költségeket is kifizette, és gyak-
ran meglátogatta Jumát.

Teltek a napok, és Juma szívében meg-
jelent a változás csírája. Próbálta megérteni,
miért segít rajta Tembo, holott ő borzalma-
san viselkedett vele.

– A rokonaim csak várták, hogy meghal-
jak. Te felelősséget vállaltál, és próbálsz
megmenteni az életem – mondta csodál-
kozva.

Amikor Juma annyira felépült, hogy ha-
zaengedhették, Tembo is vele ment. Ott-
hon a rokonai temetésre számítottak, és
leginkább arra, hogy Tembo az egyezésük
szerint kifizeti a gyászszertartás költségeit.
A családja körében Tembo új barátjára mu-
tatott:

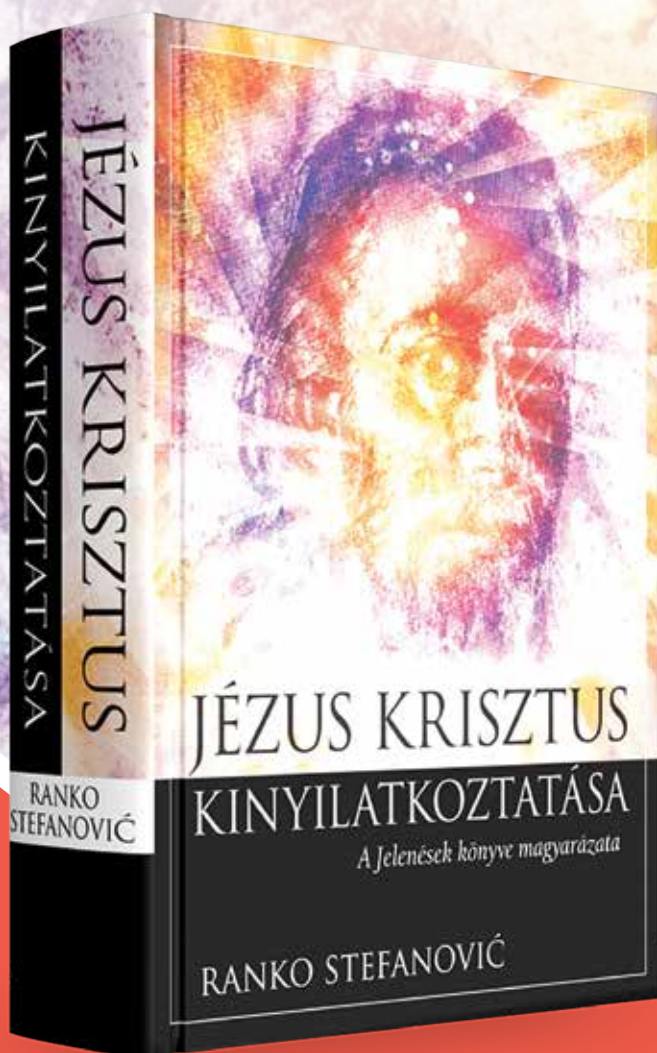
– Látjátok ezt az embert? Olyan szere-
tetet tanúsított irántam, amelyet még a csa-
ládtagjaimtól sem kaptam. Ő az én csalá-
dom.

A temetésre természetesen már nem
került sor. A rokonok hazatértek otthonaik-
ba. Tembo önzetlen szeretetének köszönhe-
tően Juma megismerte Istent.

Szeretnél misszionárius lenni, és meg-
engedni Istennek, hogy felhasználjon a vi-
lág megváltoztatására? Ha igen, szeresd Őt
a legjobban, és az embertársaid iránti sze-
retet magától jön majd! Kezdd a saját kör-
nyezetedben, és szeresd azokat, akiket Is-
ten az utadba helyezett! Haladj előre hit-
tel, céltudatosan és határozottan (Jel 3:11).
Egyetlen ajándék, ima vagy pillanat sem
megy kárba, amikor a királyok Királyát szol-
gálsz.

ABIGAIL DUMAN Nyugat-
Virginia államban (USA) él
férjével és három fiával.
Kedvelik a közös kaland-
okat és a természetben
tett barangolásokat.

Hamarosan megjelenik a Jelenések könyvének legújabb, mélyenszántó, mégis mindenki számára érthető magyarázata. A kötet rávilágít a Jelenések szövegének az Ó- és Újszövetséggel való szoros összefonódásaira, miközben figyelembe veszi a történelmi kontextust és a próféciaák beteljesedését. A történeti megközelítés módszerének alkalmazásával, valamint a bibliai nyelvek alapos ismeretével Ranko Stefanović új perspektívákat tár az olvasó elé. Munkája nemcsak a Jelenések üzenetének mélyebb megértéséhez vezet, hanem megerősíti a Jézusba vetett hitet és reménységet is.